

Tác Giả và Tác Phẩm

Đình Lê Vũ

Tiểu sử

Sinh ra và lớn lên tại Hội An. Hiện đang sống và làm việc tại Sài Gòn.

Tác phẩm

Những cánh bướm phượng, Về phố, Như chẳng hề quen, Lạc giữa chốn quen

Mục Lục

Người cũ – 2

Như cơn mưa bóng mây – 5

Đá cũng cần có nhau – 7

Phụ đính I :

Đi coi bói – Về phố

Em tôi, ngày về - Người về - Điều kỳ diệu

Phụ đính II :

Thất tình – Lụy tình – Hẹn mặt

Lạc giữa chốn quen – Bạn gái – Ba ngày

(Tìm bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Người cũ

1. Anh thấy hình như năm ngón tay của mình đang nắm chặt lấy ống nghe điện thoại: “Em đang ở trên ga chờ tàu đi Hà Nội, chừng nửa tiếng. Em có thể gặp anh?”. Gần tám năm trôi qua rồi, giọng Quy vẫn thế, ngọt ngào và nũng nịu một cách rất dễ mềm lòng. Có một điều gì đó ngủ yên trong anh tám năm qua nay bỗng bừng thức dậy. Như thể chẳng hề có khoảng cách thời gian tám năm và khoảng cách không gian gần 500 cây số, không xa nhưng với anh tưởng đã nghìn trùng. Giọng Quy trong máy vẫn đầy vẻ ngoan hiền: “Anh có lên ga bây giờ được không?”. Anh liếc sang chỗ sắp, lúc này đang ngồi lục lọi đồ đạc hồ sơ cũ, một kiểu liếc ngang rất thậm thụt, vội vã đồng ý: “Ừ, anh lên ngay, em chờ anh nghe!”. Sếp chẳng bao giờ cản dận mỗi khi anh ra khỏi cơ quan, việc của anh chủ yếu là chạy ngoài, nhưng lúc dắt xe ra khỏi cổng, anh vẫn thấy có cái gì đó len lén, thậm thụt... Chợt giật mình: chuyện gặp gỡ như thế này có gì là không chính đáng đâu, Quy vốn là bạn gái cũ của anh mà. Không dừng anh nghĩ đến Giang, giờ này chắc Giang cũng đang túi bụi với đồng giầy tờ sổ sách cuối quý ở cơ quan, anh vô tình mà nghĩ đến Giang thôi nhưng tự nhiên là một ý nghĩ ray rứt, anh không sao dứt ra khỏi đầu...

Quy ngồi chờ anh ở bậc thềm trước nhà ga cùng với người bạn, thấy anh đến, mấy người bạn tự đứng đứng dậy, cười cười chào anh rồi lảng đi mất. Tám năm không gặp nhau, không một dòng thư, không một lời thăm hỏi, bấy giờ nhìn lại, Quy vẫn thế, xinh xắn, chỉ hơi gầy và một vài đường chân chim nơi khóe mắt, tinh ý lắm mới thấy. Quy giải thích với anh ngắn gọn: “Em đi tham quan cùng với trường, chờ tàu ở đây. Gọi phone cho anh, cứ sợ không gặp”. Rồi Quy quay sang ngắm nghía anh, cười giòn giã: “Anh bây giờ nhìn bảnh ghê, mập và trắng ra, điện thoại di động giắt thắt lưng nữa, ái chà chà!”. Anh cười theo Quy, lần nào cũng vậy, gặp Quy, anh đều bị cuốn theo kiểu nói cười trẻ trung đến nao lòng của Quy. Quy hỏi anh, y như kiểu một cô em gái hỏi ông anh lâu ngày gặp lại: “Chị đâu rồi, dẫn lên giới thiệu với em đi chứ!”. Anh bối rối lắc đầu: “Anh chưa...” rồi hỏi lại Quy một cách khó khăn: “Em đi một mình?”, thờ phào nhẹ nhõm khi nghe Quy cười: “Em ế rồi, chả ai thèm ư!”. Quy với anh bây giờ chỉ là bè bạn, chỉ vài tháng nữa, anh và Giang sẽ cưới nhau, chuyện Quy đi cùng với ai thì cũng đâu có liên quan gì đến anh, sao tìm anh lại đập rộ lên thế này... Chợt nhận ra, lâu nay anh vẫn tự hào nghĩ rằng mình vốn là người đàng hoàng, chung thủy trong chuyện tình cảm, bây giờ thì hình như không phải vậy. Thấy sao mà chán bản thân mình đến thế, đến chẳng hiểu nổi mình...

Quy hẹn anh: “Tuần sau em ghé về Đà Nẵng chơi, anh có đưa em đi chơi được không?”. Anh không thể từ chối, tệ hơn nữa là còn cảm thấy vui vui khi Quy quyết định ghé Đà Nẵng chơi: “Em ghé chơi, anh đón!”. Quy reo lên như thể bắt được quà: “Anh hứa với em rồi nhe, không được sai lời đó!”. Anh bật cười, gần ba mươi tuổi rồi mà Quy vẫn cứ như hồi đi học, mọi chuyện cứ y như ngày xưa, anh luôn luôn phải là người phải chiều theo từng ý thích bất chợt, trẻ con của Quy. Anh tiễn Quy ra tận tàu, nhìn cái kiểu cười cười nheo mắt của mấy người bạn đồng nghiệp với Quy đang ngồi trên tàu, anh thấy hình như anh đang làm một việc liều lĩnh mà không lý giải được chuyện gì đang xảy đến với mình...

2. Giang ghé tạt ngang nhà anh trên đường tan sở: “Chiều nay má nhắn anh lên nhà, má đãi bún bò”. Anh giật mình, lúng túng: “À này, mà không, chiều nay anh bận chút công chuyện, chắc anh ghé trễ lắm. Xin lỗi má giúp anh”. Mắt Giang thoáng nét buồn: “Không sao, anh về sớm được thì ghé cho má vui. Má nói anh dạo này gầy đi, đừng có ham công tiếc việc quá”. Giang là vậy, không bao giờ hỏi “Tại sao?”, cũng không bao giờ tỏ ý thắc mắc nghi ngờ khi anh bảo bận đi công chuyện này nọ. Anh nhìn lảng đi, tránh ánh mắt của Giang, nói như thể băng qua: “Có mấy người khách ở phía đối tác vào Đà Nẵng, nhờ anh buổi tối đưa đi chơi lòng vòng”. Chợt nghĩ sao mình không thể nói thật với Giang. Mấy người khách phía đối tác này là Quy, vừa vào Đà Nẵng sáng nay. Mà Quy thì cũng giống như bao người bạn bình thường khác,

việc gì mà anh phải nói tránh đi như vậy. Anh nghĩ là anh chỉ nói tránh đi, không phải nói dối vì anh không bao giờ cho phép mình, dù là trong ý nghĩ, lừa dối Giang... Năm giờ rưỡi chiều, anh đến chỗ hẹn với Quy, nhà Hằng, ngày xưa là bạn học cùng lớp với Quy. Quy đang loay hoay bày mấy bát đĩa ra sàn nhà, vừa thấy anh đến, trách nhẹ: “Sao anh đến trễ vậy, em chờ mãi”. Anh đang chưa biết trả lời Quy như thế nào thì Hằng đã bồng con ra: “Chào chú đi con!” rồi quở: “Tám năm rồi, anh Khôi chẳng khác trước là mấy” làm anh cũng chỉ biết cười cười cho qua. Có mấy người bạn nữa của Quy, có người ngày xưa anh biết, có người anh mới gặp lần đầu đang ngồi coi băng video hoặc lúi húi làm gì đó sau nhà. Quy khoe: “Hôm nay, mấy đứa bạn cũ của em làm liên hoan mừng gặp em. Anh thấy tụi nó thương em chưa!”. Vẫn cách nói của tám năm về trước, nũng nịu, ngọt ngào, bây giờ dường như có chút cố ý, làm anh ngạc nhiên. Không lẽ ngần ấy năm, Quy vẫn chỉ là cô bé con bướng bỉnh, thích được chiều chuộng như ngày xưa. Quy lau mấy bát đĩa ngồi nói chuyện với anh, thăm hỏi băng quơ, kể chuyện về ngôi trường Quy dạy, về học trò, vẫn bằng một cách nói như thế, về chăm sóc ngọt ngào dành cho anh như thể chẳng hề có tám năm anh và Quy không thư từ, không điện thoại, không còn là người yêu của nhau. Anh ngồi yên nghe Quy nói chuyện, cảm thấy trái tim mình hình như đã chai sạm lắm rồi, nỗi háo hức được gặp Quy bây giờ lắng xuống, cái mà anh cần khám phá là Quy như thế nào sau tám năm xa nhau không còn hấp dẫn anh nữa, chợt nghĩ đến Giang, cuối cùng rồi ý nghĩ của anh cũng lại về với Giang...

Bữa liên hoan của mấy người bạn Quy rồi cũng bắt đầu. Hằng hô hào: “Kiểm tra coi đủ chén đĩa chưa Hạnh, Quy mời anh Khôi ngồi vào đi!”. Bấy giờ anh mới nhận ra ngoài Quy, Hằng, Hạnh, cô bé ít nói nhất của lớp Quy ngày xưa còn có thêm Yến, anh mới gặp lần đầu và ông xã của các cô, thêm anh với Quy làm thành bốn cặp. Mọi người đương nhiên cũng đối xử với anh và Quy như thể là một cặp thật sự. Cũng là những màn cúng ly chúc mừng, thăm hỏi, làm ra vẻ thân tình đấy nhưng thật ra rồi có thể sẽ chẳng nhớ gì nhau sau cuộc nhậu, anh còn lạ gì. Các cô tha hồ mà chọc nhau, nhắc lại thời đi học của các cô, và suốt buổi, Quy cứ luôn nép mình vào anh, vẻ hiền lành, tin cậy. Anh thấy thích, thật lòng thấy thích, trong anh tự ái dường như được vuốt ve, ngần ấy năm xa nhau, Quy vẫn còn yêu anh, bây giờ lại có vẻ như muốn phô diễn tình yêu ấy cho mọi người thấy. Cho đến lúc Quy cười nhìn anh: “Cả chiều hôm nay, lúc anh chưa qua, em buồn gì đâu. Tụi bạn em ai cũng có cặp hết, chỉ em là có một mình”. Và giọng Hằng hỏi anh: “Chừng nào thì anh Khôi với Quy cho tụi em ăn bánh hồng đây, hai người quen nhau lâu quá rồi!” thì anh không thấy thích được nữa rồi. Anh không tránh được cái ý nghĩ ma quỷ tự nhiên trở dậy trong đầu rằng mình đang là cái để lấp đầy chỗ trống cho Quy, rằng bây giờ Quy sao khác xưa nhiều quá, chẳng còn là Quy ngày xưa. Rồi tự trách móc chính mình chứ chẳng ai khác đã đẩy mình tới tình huống khó nghĩ này, anh có lỗi với em rồi, Giang ơi!... Không dựng buổi tiệc đối với anh là một sự chịu đựng, anh đang mong cho thời gian chóng qua, cái mà anh cần nhất bây giờ là căn gác quen thuộc để anh có thể nằm vùi mà suy gẫm một mình, mà sám hối...

Buổi tiệc rồi cũng kết thúc. Hạnh hỏi anh, vẻ đầy quan tâm: “Anh Khôi có vẻ buồn?”. Quy cười vẻ rành rỏi: “Tính anh làm lì vậy, chứ không phải buồn đâu”. Trong khi anh đang lịch sự nhếch môi gượng gạo. Vợ chồng Yến lục tục chào mọi người về vì ngày mai phải đi làm sớm. Anh nghĩ đến Giang và mẹ Giang, giờ này chắc đang ngồi bên nồi bún bò nguội ngắt chờ anh, chớm đứng lên thì Quy ngồi bên níu tay: “Anh định về?”. Anh ngập ngừng: “Ừ, cũng định thế, tối nay anh còn có chút việc bận”. Mắt Quy nhìn anh buồn rầu: “Ngày mai em về rồi, anh không ở lại chơi với em một chút được sao?”. Anh thấy mềm lòng, Quy luôn làm anh thấy mềm lòng, như có một tiếng tắc lười trong đầu anh: ngày mai Quy về rồi. Hằng cũng cười cười nói vô: “Mới hơn chín giờ, anh Khôi ở lại chơi đã!”.

Quy vô phòng thay quần áo ra, chiếc áo đầm in hoa tím li ti trông Quy thật trẻ và xinh: “Anh chờ em đi dạo lòng vòng. Lâu quá anh không được nói chuyện với anh!”. Anh dắt xe ra, đèo Quy đi,

từ lúc dắt xe ra khỏi nhà cứ im lặng, không biết nói với Quy điều gì, cũng không biết bắt đầu câu chuyện với Quy bằng cách nào, câu chuyện của người yêu cũ sau tám năm gặp lại. Phố phường Đà Nẵng đông đúc, con đường Bạch Đằng chạy dọc bờ sông loang loáng người và xe, gió từ phía sông mơn man thổi. Anh bâng quơ phá tan không khí trống trải giữa hai người: “Gió thổi mát ghê!”. Giọng Quy sau lưng anh chậm rãi: “Em đã mong gặp lại anh biết là bao, không nghĩ là anh sẽ không còn chuyện để nói với em như thế này”. Anh cười bông lơn: “Em cứ nói thế, trong khi em cũng đâu biết nói với anh chuyện gì”. Giọng Quy không có vẻ gì là hưởng ứng theo trò đùa của anh: “Bây giờ anh miệng mồm ghê, ngày xưa anh ngờ nghệch hơn nhiều”. Anh nhún vai kiểu phớt đời: “Cũng phải khôn ra chứ, ngờ nghệch mãi sao sống được”. Trong bụng đang nghĩ một cách thích thú: rốt cuộc thì Quy cũng đã hết chê mình ngờ nghệch. Quy làm cho nụ cười nửa miệng của anh tắt ngúm: “Nhưng em yêu anh là yêu cái ngờ nghệch đó, anh có biết không?”. Anh lặng người, nhớ lại những con đường ở Huế của thời sinh viên lấp lóa ánh trăng, lần đầu tiên anh cầm tay Quy là cũng vào một đêm trăng. Đà Nẵng đèn điện sáng choang, bao nhiêu mùa trăng rồi, anh quên mất còn có ánh trăng hiên hũu...

Đã khá khuya, đường phố bắt đầu vắng vẻ. Anh chạy xe chậm chậm, có cảm giác như đang trôi đi. Sau lưng anh, Quy vẫn thủ thỉ tâm sự, dường như vẫn chưa có ý muốn về: “Lần này em ra, chẳng còn được anh quan tâm như ngày xưa. Em thì chờ đợi một điều khác kia”. Không dừng anh có ý nghĩ chua chát: “Trễ quá rồi. Bao năm qua, anh vẫn sống mà không có em. Em cũng sống đâu cần có sự quan tâm của anh. Anh đã có những mối quan hệ khác, anh chắc em cũng vậy. Nên anh thấy sự quan tâm của anh chẳng còn cần thiết cho em nữa”. Quy gật đầu, trong giọng nói của Quy có chút sưng nước: “Anh nói chẳng có gì sai. Em cũng biết thế, nhưng khi gặp anh, em không cưỡng lại mình muốn được anh chăm sóc, như ngày xưa. Em đã gặp bao nhiêu câu chuyện buồn đau trong đời, mỗi lần tưởng sắp gục ngã, em lại mang cuốn nhật ký của anh ra đọc...”. Quy nhắc đến cuốn nhật ký mà nếu Quy không nhắc, anh đã quên, cuốn nhật ký ngày hai người chia tay, anh đã gởi Quy vì không biết làm gì để chứng tỏ tình yêu của anh dành cho Quy. Mọi chuyện đã qua hết rồi. Anh không nhìn Quy, nói nhanh: “Anh quên báo em biết, hai tháng nữa anh cưới vợ”. Giọng Quy ráo hoảnh: “Em biết, tối nay, anh tạm quên chuyện đó đi giúp em, được không? Em cũng chỉ dám phiền anh một buổi tối nay thôi”. Mà anh nghe sao giọng Quy buồn quá thể. Ngày xưa, anh yêu Quy, anh nghĩ nếu được trở lại thời sinh viên, có lẽ anh cũng sẽ chẳng làm khác. Nhưng bây giờ, Quy đã thuộc về một thế giới cũ, chẳng nên khơi lại làm gì. Anh đã có Giang, tối nay Giang đang chờ anh bên nồi bún bò lạnh ngắt, và anh cần Giang trong đời sống của mình biết bao...

Lúc anh đưa Quy về đến nhà Hằng, đã gần nửa đêm. Đường vô nhà Hằng phải đi qua một con hẻm nhỏ, đầy bóng cây. Chung quanh im lặng, anh phải tắt xe máy đi bộ cùng với Quy trong con hẻm bàng bạc ánh trăng. Ngày xưa, nhà Quy ở trọ ngoài Huế cũng nằm trong một con hẻm sâu đầy bóng cây như thế này, anh với Quy thường hôn nhau mỗi lần đi chơi về. Trong ánh trăng huyền hoặc, những nụ hôn ngọt ngào, đam mê, dài bất tận... Đến ngõ nhà Hằng, anh bắt tay Quy: “Mai em về, mạnh giỏi. Bye!”. Quy níu tay anh lại, thảng thốt: “Đứng lại với em chút nữa đi anh!”. Dưới ánh trăng, khuôn mặt Quy đẹp như tượng, bờ mi khép nhẹ, môi run run hờ hững. Anh tự nhiên nóng bừng mặt: “Không, anh phải về”, rồi nhận ra mình đang thật vô lý với Quy, đổi giọng dịu dàng: “Thôi, khuya lắm rồi, em vô đi, giữ sức khỏe ngày mai còn đi đường sớm!”.

Anh biết, với tuổi anh và Quy bây giờ, một nụ hôn vội vàng lúc chia tay sẽ chẳng khơi dậy được cuộc tình đã chết, có khi chẳng còn mang một ý nghĩa nào cả. Có thể Quy sẽ lấy làm hụt hẫng, nhưng chắc gì Quy sẽ không thấy hụt hẫng hơn sau nụ hôn trao vội bên ngõ nhà Hằng... Ngày mai, anh tự nhủ ngày mai, sẽ dành nguyên một ngày để sám hối với Giang.

Như cơn mưa bóng mây

Ngồi vắt vẻo trên ban-công trước nhà, một tay cầm trái ổi đang cắn dở, tay kia vung vẩy làm điệu bộ diễn tả, Ty vừa nhai ổi vừa kể cho tôi nghe, lúc đó đang lúi húi vun lại mấy khóm bông hồng trong chậu kiếng : "Anh biết không, có một thằng nhóc học cùng lớp Ty đang tính chuyện sấm cưa. Bình thường thì không sao, nhưng bữa nay tự nhiên em thấy cái mặt hắn dễ ghét quá...". Tôi cười trêu Ty : "Ty xấu nhe, dám gọi bạn cùng lớp là thằng nhóc. Biết đâu người ta chỉ bình thường thôi, Ty là chúa tưởng tượng.". Ty đỏ mặt tía tai sừng cò lên, liêng miêng ổi, dần dỗi : "Anh Huy không biết thì thôi, lại còn bênh thằng đó. Ty ứ thêm chơi với anh nữa !", ngưng ngoắc bỏ về nhà. Tôi nhìn theo, thấy buồn cười quá, rõ là con nít. Ty giận đấy, dần dỗi đấy, nhưng chỉ sáng mai thôi, mở cửa ra, sẽ lại thấy Ty bên cạnh nhà đưa tay ngoắc ngoắc : "Hi, how are you ?", ríu ra kể tôi nghe đủ thứ chuyện trên trời dưới đất cho mà coi...

Ty là hàng xóm với tôi, cùng tuổi với bé Mai con dì tôi, năm nay học lớp mười chớ mấy. Hồi bé Mai mới được sinh ra, dì tôi coi thầy ở đâu không biết, thầy phán là bé Mai khó nuôi, nên từ nhỏ bé Mai ở với gia đình tôi, đợi tới năm bé Mai mười bốn tuổi dì mới đón về nhà. Lúc còn ở nhà tôi, Ty với bé Mai thân nhau lắm, từ ngày Mai theo dì tôi về nhà ở cách đây cả trăm cây số, mặc nhiên tôi trở thành bạn tâm tình bất đắc dĩ của Ty. Chả là ba mẹ Ty chỉ có mình Ty...Cứ tưởng Ty chỉ giận tôi một buổi chiều rồi... thôi, ai dè sáng hôm sau khi mở cửa ra sân tập thể dục, tôi không thấy Ty như mọi bữa. Lúc tôi dắt xe ra cổng đi làm, cũng không thấy bóng Ty. Rồi chiều về, khi xách cái thùng tưới mấy khóm bông hồng, nhác thấy Ty ngồi đơng đưa đọc truyện trên ghế xích đu, tôi vừa e hèm tăng hắng giọng, Ty đã ôm cuốn truyện chạy vô nhà mất tiêu. Tôi đứng tên tò, hình như Ty giận mình thiệt. Lại thấy bản thân vì thiếu vắng cái giọng cười như nắc nẻ, những câu chuyện ngô nghê không đầu không đuôi của Ty...

Quỳnh đến nhà tôi chơi, nghe tiếng Ty học bài, nghiêng đầu ngó ngó, rồi hỏi : "Cô bé nào vậy anh ?". Tôi trả lời lơ đãng, làm ra vẻ không mấy quan tâm : "À, con nhỏ hàng xóm, bé tí ấy mà.". Quỳnh cười tinh quái : "Em chỉ hỏi cô bé nào thôi, đâu cần anh phân trần là lớn hay nhỏ.". Tôi giật mình, không hiểu sao tự nhiên mình lại giật mình, khoát tay : "Em nhiều chuyện quá !", không ngờ làm Quỳnh giận. Quỳnh cau mặt : "Anh quá đáng vừa vừa, em nói cái gì mà anh kêu em nhiều chuyện ? Bộ em nói không đúng sao ? Anh đừng có tưởng em không biết gì.", không đợi tôi trả lời, vung vẩy bỏ về một nước, tiếng rồ máy xe nghe ồn ào cả con phố nhỏ. Tôi nhìn theo, chả hiểu được mình đã làm gì để bị giận dỗi như vậy. Rồi lại thấy cả Ty lẫn Quỳnh, con gái sao mà rắc rối...

Bốn ngày sau khi kể chuyện thằng nhóc cùng lớp "sấm cưa", Ty sang nhà tôi với một vẻ mặt như không hề có chuyện giận dỗi hôm nọ. Tôi lại nói một câu kém thông minh nhất đời : "Ủa, Ty hết giận anh rồi à ?". Ty nhăn mặt chế giễu : "Xì, ai mà thêm giận anh !" rồi đột ngột : "Lâu quá sao không thấy chị Quỳnh đến chơi, anh Huy há ?". À, thì ra mục đích chuyến viếng thăm của Ty là đây. Tôi làm bộ nghiêm trọng : "Anh với chị Quỳnh xù nhau rồi.", buồn bã nhận ra hình như lời mình nói cũng gần gần sự thật. Quả thực, bốn ngày rồi Quỳnh tránh mặt tôi, tôi ghé thăm không lần nào gặp Quỳnh, gọi phone thì Quỳnh từ chối trả lời. Ty nói bằng một giọng vô cùng cảm thông nhưng mắt thì sáng lên : "Tại anh không thêm gặp chị Quỳnh xin lỗi chị.". Chúa ơi, sao lúc nào con cũng là người có lỗi hết vậy nè ! Không dung trong tôi nẩy ra nhu cầu cần tâm sự : "Đã mấy ngày nay, Quỳnh cứ tìm cách tránh mặt anh hoài.". Có lẽ vẻ mặt của tôi nhìn thương cảm lắm. Ty nói nghiêm trang : "Chắc là chị Quỳnh đang muốn làm nư anh đó thôi. Nếu hai người có tình yêu thật sự thì thế nào chị Quỳnh cũng sẽ tìm gặp anh.". Tôi ngỡ ngàng, Ty đã lớn thật rồi. Cái con bé Ty ngày nào cũng ngông nghênh quần cụt chạy lon ton chơi trốn tìm với bé Mai nhà tôi và cô thiếu nữ Ty tóc dài, mắt long lanh nhìn tôi bây giờ là một sao ?

Mai viết thư về cho tôi. Y như là cứ mỗi lần Mai viết thư cho tôi là có chuyện gì đó. Trong thư, Mai nhắc nhe : "Em nghe Ty nói anh vừa bị bỏ đá xong, thâm lắm. Theo em thì chuyện chi còn có đó, anh cũng không nên buồn quá làm gì...". Tôi giật mình, không lẽ dưới mắt Ty, tôi đã thật sự thâm đến vậy sao ? Gặp Ty, Ty cười như nắc nẻ : "Em thì em tưởng vậy, té ra không phải à ? Thôi, cho em xin lỗi !". Tôi làu bàu vắng tục : "Lỗi phải cái con khi mồi.". Ty đỏ bừng mặt, bối rối : "Anh Huy kỳ quá à, em chỉ muốn làm cho anh hết buồn." rồi bật khóc, bờ vai nhỏ run lên, tức tưởi, oan ức. Tôi không ngờ tình thế lại chuyển sang nước này, nhận ra mình đang rất vô lý với Ty. Tôi rất muốn nói một câu gì đó để làm dịu lòng Ty nhưng lạ chưa, cái thằng tôi lém lỉnh mồm năm miệng mười hôm nay sao đi đâu mất. Lại thấy, bây giờ mình chẳng thể đưa tay vuốt vuốt tóc Ty an ủi như ngày xưa, lại càng không thể búng mũi Ty đe : "Ty mà khóc, anh ứ thềm chơi với Ty !" được nữa rồi... Quỳnh vẫn không chịu gặp tôi. Có buổi trưa, tôi chờ Quỳnh trước cổng trường nơi Quỳnh học, thấy tôi đón đường, biết không thể tránh được, Quỳnh lạnh lẽo : "Anh đi đón cô bé bên cạnh nhà anh đi, gặp tôi làm chi nữa." rồi vẫy tay leo lên xe một gã con trai cùng trường. Trước đây, chưa bao giờ Quỳnh xưng "tôi" cục lóc như vậy. Hết rồi, hết thật rồi... Ty nhỏ hơn tôi gần 15 tuổi, tôi coi như em út trong nhà, không biết Quỳnh nghĩ sao mà lại nghi ngờ tôi với Ty. Trên đường phóng xe về nhà, tôi suýt đâm xe mấy lần, thấy mình như khùng điên, cứ muốn biến tan đi, chẳng còn nghe gì, thấy gì, nghĩ ngợi gì cho rảnh...

Tôi như héo rũ sau lần gặp Quỳnh ở cổng trường, đi làm về là vùi mình trong phòng, không gặp ai, thấy mọi chuyện sao quá chừng vô lý. Ở cơ quan, anh Thạch quở : "Mày như thằng thất tình.", tôi chỉ cười lặng mà chẳng biết nói chi. Ty sang chơi, nghe mẹ bảo tôi đang nằm trong phòng, hình như bệnh thì phải, tôi nghe tiếng Ty chào mẹ tôi và nhip guốc tần ngần. Tôi nằm đến khoảng một tuần thì vùng dậy. Gặp lại Ty, thấy ngỡ ngàng, có cái gì giống như cảm giác Ty đi thấu ruột gan tôi, chỉ chào hỏi Ty quấy quá rồi thôi. Tôi cảm thấy như Ty có điều gì muốn nói với tôi mà không nói được. Rồi lại tặc lưỡi, chắc chỉ lại chuyện trẻ con, lại cái thằng "sấm cưa" ở lớp em thế này thế nọ...

Ty không kể tôi nghe chuyện thằng "sấm cưa" ở lớp Ty nữa. Có mấy lần tôi thấy thằng bé bên nhà Ty, mặt mũi cũng khô ngô, nhìn cách tiếp chuyện dầm dể của Ty, vừa nói chuyện vừa xem báo, tôi thấy tội nghiệp cho thằng bé. Tôi bảo Ty, nửa đùa nửa thật : "Ty ác vừa vừa, cứ nói thẳng với nó : Ty còn bé, Ty còn phải học, cho nó khỏi tới, phiền.". Ty cong môi : "Tại nó chứ, nó thừa biết Ty ghét nó." rồi đổi giọng lấp lửng : "Với lại Ty có ác thì cũng đâu có ác bằng anh.". Lại lảm điều ! Tôi nhìn Ty, thùng thảng : "Ty dạo này nói chuyện kỳ quá !", bâng hoàng tự hỏi mình có làm gì đâu để cái con bé tẹo mười sáu tuổi này trách là ác này ác nọ...

Ty vẫn qua nhà tôi chơi, vẫn nói chuyện trên trời dưới đất, đáng điệu hiền lành không thể tưởng, trước đây chưa từng thấy Ty hiền thế bao giờ. Quỳnh vẫn tránh mặt tôi, thằng "sấm cưa" không còn ghé nhà Ty chơi nữa và tôi không dưng bắt gặp mình dạo này nghĩ đến Ty nhiều. Thèm được sống lại cái thời hồn nhiên vô tư lự như Ty bây giờ. Dạo này Ty hay mang bài vở qua hỏi tôi làm tôi phải luôn vật vã bới lại cái mớ kiến thức đã chìm sâu dưới lớp bụi thời gian trong đầu mình. Có lúc đang say sưa giảng bài, tôi bắt gặp ánh mắt Ty nhìn mình lạ lắm. Ánh mắt tưởng chừng gần gũi mà thật mơ hồ, xa xăm. Như thể Ty nghe tôi giảng bài mà trí óc để ở tận đâu đâu... Ty lại hay vòi vĩnh tôi dẫn đi ăn kem, đưa đi mua sách... Có lần anh Thạch gặp phải, xuống cơ quan trêu : "Dạo này thằng Huy khá lắm, cua được một em trẻ măng à, xinh lắm !" làm mọi người cứ hùa vào trêu tôi là dụ dỗ trẻ vị thành niên. Tôi chống chế hùng hồn : "Em gái của tui à nhe, đừng có nói ầu.", trong bụng lại thấy có cái gì đó như là sự bất an, không thật chắc chắn với mình...

Sinh nhật Ty lần thứ mười bảy. Ty mời tôi trước đó gần một tuần lễ, dặn : "Sin nhật em, anh là khách mời quan trọng đó nghe. Nhất định hôm đó anh phải đàn và hát tặng em.". Tôi vờ rên rỉ : "Anh bây giờ già rồi, hát hò gì nữa.", lại có cảm giác vui vui vì lời Ty nói "anh là khách mời

quan trọng". Thật vậy không ? Cây guitar tôi bỏ xó từ ngày ra trường, bây giờ được mang ra lau chùi kỹ lưỡng, thay dây, đàn đàn, khảy khảy. Dạo sau này, đi chơi với bạn bè, tụi nó toàn rủ hát karaoke, đâu còn nhớ đến cây đàn cũ kỹ và mấy trò giải trí rẻ tiền của thời sinh viên, nên mấy ngón tay bấm phím của tôi cũng đâm ra ngượng ngịu. Mẹ bắt gặp thằng tôi tự nhiên hết giờ đi làm, về nhà là ôm lấy cây đàn nghe ngao, chắc đang thắc mắc nhiều lắm nhưng cũng chỉ cười tủm tỉm mà chẳng nói chi... Mẹ đang mong thằng con trai của bà mang dâu về...Ty diện áo đầm vàng, tóc chải rẽ ngôi, xõa dài, trông xinh và lớn bộn. Tôi nghe trái tim già nua sù sù của mình đang run lên nhè nhẹ, chợt nhớ : Ty nhỏ hơn mình những mười lăm tuổi, không dung thấy mình như đang lao vào một cuộc chơi quan trọng nhất đời mà không biết kết cuộc sẽ như thế nào. Tụi bạn của Ty toàn nhí nhí như Ty, đang nói cười ồn ào, tự nhiên im bật, khép nép khi nghe Ty giới thiệu đầy vẻ tự hào : "Đây là anh Huy, bạn của Ty...". Tôi nhận ra trong đám bạn của Ty có cả thằng bé mà Ty vẫn kể là "sấm cưa", cả ánh mắt buồn buồn của nó, thấy mình không hề thích hợp khi xuất hiện trong khung cảnh này, hình như mình đang là nguyên nhân làm cho tụi bạn Ty mất vui mà mình không biết...

Tôi trao quà cho Ty, một con chó nhồi bông lông trắng muốt có hai mắt tròn xoe và sợi dây đeo cổ có dòng chữ "Happy Birthday", trong lòng cầu mong Ty cứ giữ nguyên hồn nhiên như cái tuổi mười bảy của mình. Và một bài hát tặng Ty, tôi dày công tập theo băng cassette mấy ngày nay mà tôi tin là Ty sẽ hiểu được một điều gì đó : "Nếu anh còn trẻ như năm cũ, quyết đón em về sống với anh...". Tôi từ giã buổi tiệc sinh nhật ồn ào và đám bạn bè trẻ con của Ty ra về sớm, bỏ lại sau lưng tiếng Ty vùng vằng giận dữ và ánh mắt Ty đăm đăm nhìn theo với cả ngàn dấu hỏi. Tôi biết rồi đây, với Ty, mọi chuyện sẽ qua đi, như một giấc mơ không vui, như cơn mưa bóng mây đầu tiên bay qua đời. Đêm nay rồi cũng sẽ qua đi, ngày mai sẽ là một ngày mới, hoàn toàn khác... Tôi lang thang một mình trên phố vắng, bước chân vô định, tiếng sỏi dưới gót giày nghe lạo xạo, chợt nhận ra sao lòng mình buồn quá đỗi, chỉ muốn đêm dài ra, và tôi, làm sao đừng phải về nhà lúc này...

Đá cũng cần có nhau

Đặng rủ: "Hôm nào Chủ nhật, anh vô Tam Kỳ đi. Em sẽ đưa anh lên đập Phú Ninh chơi, đẹp lắm!". Lời rủ rê nghe rất là hấp dẫn, đối với một kẻ ham chơi và ham vui như Khang. Dĩ nhiên là Khang gật đầu ngay tấp lự. Đặng liền ra điều kiện: "Nhưng mà anh phải chở chị vô đi chơi với em và bạn gái của em. Anh mà đi một mình, em không tiếp đâu!". Điều kiện của Đặng oái oăm đây, vì hiện tại, Khang không có bạn gái. Thành ra lời rủ rê của Đặng hấp dẫn là thế mà lại quá khó khăn với Khang. Đặng là em họ của Khang, mà sao tai quái quá chừng.

Khang năm nay gần ba mươi tuổi, trải qua một vài mối tình không đến đâu, mấy năm gần đây, chỉ biết bạn bè và công việc, không còn niềm đam mê nào khác. Chẳng có bạn gái đặc biệt, dù bạn bè là con gái thì nhiều. Không hẳn là không có ai để ý Khang, chỉ đơn giản vì Khang thấy đời sống của mình quá đủ và vì Khang thấy mình đã gần ba mươi tuổi mà công danh sự nghiệp chưa có gì, nên hơi thiếu tự tin.... Một điều sâu thẳm khác là Kim ra đi đã gần bốn năm rồi nhưng hình bóng cô để lại dường như vẫn còn quá lớn trong Khang.

Trong một tối thứ bảy ngồi uống cà phê với Chiêu ở một góc quán quen, Khang tình cờ có nhắc đến Đặng và lời rủ rê oái oăm nọ. Chiêu tóc dài, mặt bầu bĩnh, hiền lành, làm ở ban quản lý đi tích cổ. Khang tình cờ quen Chiêu qua một người bạn, sau này lại biết thêm là anh trai Chiêu ngày xưa học cùng trường với Khang. Chiêu nghe Khang nói, mắt chớp chớp, rụt rè: "Em cũng thích đi Phú Ninh chơi một lần cho biết, em chưa đi lên đó bao giờ!". Khang phải hỏi lại một lần nữa mới dám chắc chắn ý Chiêu muốn gì. Khang tặc lưỡi một cái, kín đáo thôi, rồi

ngập ngừng mòi, để sau đó được thấy Chiêu nhẹ nhàng gật đầu. Có lẽ Chiêu cũng ngại điều gì đó, lần đầu tiên nhận lời đi chơi xa với Khang mà, nên cảm máy điện thoại của Khang bấm bấm nhấn tin rủ thêm cô bạn thân của Chiêu đi cùng. Cô bạn không đi được, cuối cùng, Chiêu đành đồng ý đi một mình với Khang. Như thế tại Chiêu đã lỡ gật đầu rồi nên mới đi, chứ không thì có cho vàng Chiêu cũng chẳng dám đi một mình với Khang đâu.

Đã hẹn chờ Khang lúc tám giờ ở một quán cà phê trong Tam Kỳ, gặp nhau uống cà phê ở đó một chút rồi đi. Vậy là từ sáu giờ sáng, Khang với Chiêu đã phải khởi hành từ Hội An. Chiêu mặc đồ jeans, trang điểm nhẹ, mang kính sẫm màu, trông cô có vóc dáng xì - po khỏe mạnh, khác hẳn với vẻ tha thướt áo dài thường ngày. Chiêu ngồi lên yên sau xe Khang, đáng vẻ tự tin. Trông không khác gì một cặp vừa lứa xứng đôi. Khang chở Chiêu đi tà tà qua mấy chặng quốc lộ bụi mù, rồi ngang qua những cánh đồng mùa gặt chỉ còn trơ ra ruộng rạ, mùi rơm mới thơm thơm. Hai đứa nói với nhau đủ thứ chuyện linh tinh trên đời, từ chuyện người anh trai của Chiêu ngày xưa, đến truyện Harry Potter đang bán đắt như tôm tươi, rồi lan man nhắc đến CD mới ra lò của ca sĩ thời thượng Quang Dũng.... Bỗng dưng, Chiêu giang tay phấn khích: “Trời ơi, lâu lâu, đi về nơi đồng quê yên ả như thế này, thích quá!”. Khang hai tay đang giữ tay lái xe tránh một ổ gà trên mặt đường, không nói gì, chỉ ậm ừ, chợt nhận ra hình như mình với Chiêu có vẻ cũng hợp hợp nhau, mà sao lâu nay mình chẳng nhận ra. Ờ ra, mình với Chiêu cũng hợp nhau ở chỗ thích đi chơi, để thỉnh thoảng còn có thể rủ nhau đi đây đi đó.

My, bạn gái của Đăng, má lúm đồng tiền, có vẻ nghịch ngợm, thấy Khang và Chiêu bước vào, khẽ gật đầu: “Em chào anh chị!”, rồi tủm tỉm cười. Đăng nhìn đồng hồ, trách móc một cách tự nhiên: “Tụi em chờ anh chị lâu quá, tưởng là anh chị quên đường rồi, không thèm đến đây nữa!”, không để ý thấy hai má Chiêu đang đỏ rừ. Không dưng, Khang cũng hơi bối rối, muốn mở miệng đính chính nhưng rồi chợt nghĩ lúc này, nếu mà đính chính gì, chắc Đăng với My cũng chẳng thèm tin đâu.

Đường đi Phú Ninh phải ngang qua một chặng đường đầy rơm mới gặt thơm lừng và dăm ba quãng đường dốc cheo leo, một bên là núi, một bên là vực trồng đầy keo lá tràm, một loại cây lấy gỗ, thân thẳng, cao nhòng. Lúc đi qua chặng đường dốc, Đăng cười cười chọc thăm gò Chiêu: “Chặng đường này công an nhiều lắm, ai ngồi sau mà không ôm eo người trước là không đảm bảo an toàn giao thông, thế nào cũng bị công an phạt!”. Khang hơi hoảng khi nghe Đăng nói vậy, cứ sợ Chiêu sẽ giận, nhưng rồi không nghe Chiêu phản ứng gì nên cũng chút chút yên tâm. Khang không biết Chiêu đang nghĩ gì trong đầu, tự hỏi không biết lúc này đây, Chiêu có ý nghĩ nào giống Khang không. Rằng sao mình không thử làm người yêu với nhau đi, để đừng thua kém tụi nhỏ...

Hồ Phú Ninh, cuối cùng rồi cũng hiện ra ở phía dưới xa kia, là một khoảng xanh lơ menh menh. Ở phía trên bầu trời cũng mở ra rộng hơn, menh menh. Bên kia hồ cũng menh menh những rừng cây xanh ngút mắt, trải dài, nhìn mê mải không thấy chán. Chiêu trầm trồ: “Lâu lâu được đi chơi thế này, thích quá. Khi về nhà, em sẽ dư đủ khí thế cho một tuần làm việc tiếp theo, mệt mỏi, cực nhọc thế nào cũng được”. Có vẻ như lời Chiêu nói hơi phóng đại một tí nhưng cũng đúng nên không ai phản đối gì cả. My thì tiếc: “Biết thế này hồi sáng em nói anh Đăng mang theo cái máy ảnh”. Hai gã con trai loay hoay tìm chỗ gửi xe, xách túi trái cây nặng ỉ mà My đã chuẩn bị từ sáng: “Tụi mình kiếm chỗ nào ăn trưa, xử lý cái túi này đi”.

Nơi mà cả bốn anh em chọn ngồi nghỉ trưa là một gian nhà lá hình bát giác, kèo cột toàn bằng tre, mái và vách lá những tàu lá dừa kết lại, dùng vừa làm nhà hàng, vừa là quán cà phê. Gian

nhà nằm trên một khoảng đất rộng, khá cao so với mặt bằng xung quanh, ngồi ở đây, có thể phóng tầm mắt xuống nhìn toàn cảnh hồ Phú Ninh. Khang kêu người phục vụ ra hỏi giá các món ăn để rồi cả bọn há hốc mồm vì giá cả ở đây quá đắt so với quán xá ở Hội An. Là một người làm trong ngành du lịch, Chiêu nhìn quanh, nhằm tính một con số rồi nhận xét: “Người ta làm du lịch kiểu này thì khó mà thu hút du khách đến được. Đáng lẽ phải mở ra thêm nhiều dịch vụ hơn, và hạ giá hơn nữa!”. My che miệng: “Lên được đến đây rồi, em chỉ cần ngủ thôi, không cần ăn đâu!”. Đấng nheo nheo mắt chọc: “Em không cần ăn vì em sợ mập chứ đâu phải vì phong cảnh đẹp quá nên không cần ăn, phải không?”. Rồi Đấng giả bộ hét toáng lên cứu em khi My trợn mắt, dứ dứ hai bàn tay như thể sắp cào vào mặt Đấng. Hai người lớn ngồi gượng gạo cười phụ họa cùng hai đứa nhỏ, không dám nhìn nhau. Có điều gì đó thật mới mẻ đang rụt rè len nhẹ vào giữa hai người lớn mà chưa rõ ràng được là gì. Khang len lén ngắm Chiêu một lát, bất ngờ nhận ra Chiêu giống Kim lạ lùng, dù đã quá lâu, Khang không nhận một chút tin tức gì từ Kim. Cái tình cảm với Kim ngày xưa bây giờ đọng lại, không hẳn là tình yêu, nhưng thỉnh thoảng vẫn làm Khang thoáng chút nôn nao khi nhớ đến. Khang thấy tiếc sao mấy năm vừa qua, mình sống buồn quá, sao mình cứ khép lòng mãi làm gì khi thật ra, mình cũng thêm được yêu thương và chăm sóc ai đó. Ai đó ở đây có phải là Chiêu không, khi Chiêu đồng ý đi chơi với Khang đến một nơi cách xa gần năm chục cây số một cách tự nguyện, tin cậy. Chiêu tin Khang vì ngày xưa Khang và ông anh trai của Chiêu là bạn cùng trường, hay vì một điều gì khác?

Ăn uống xong, Đấng rủ cả bọn đi dọc xuống mép hồ dạo quanh. Thoạt nhìn, lối đi xuống có vẻ hơi khó đi vì độ dốc, và vì những viên đá màu nâu xỉn trải xuôi từ trên cao xuống mép hồ. Cả bọn cứ mon men đi như thế, có chỗ dốc ngược hơi khó bước, Khang có quay lại nhìn Chiêu, những muốn đưa tay cho Chiêu nắm lại nhưng rồi lại ngập ngừng, rồi thờ ra nhẹ nhàng khi thấy hình như Chiêu không cần sự giúp đỡ của mình, vẫn bước qua chỗ dốc đó được. Khi xuống gần sát mép nước, Đấng suýt xoa: “Giá lúc này được tắm một cái thì thích quá!” dù cái bảng nguy hiểm, cấm tắm chình ình trước mặt. My cười, làm bộ khích lệ: “Anh cứ tắm thoải mái đi, có gì, lát nữa em chạy xe về một mình cũng được mà!”. Đấng giả dờ trợn mắt: “Tui biết mà, cô đâu có yêu thương gì tui” rồi rượt My chạy chệnh vênh dọc theo mép nước, tiếng hai đứa nhỏ cười giòn tan vang xa. Hai người lớn ngồi lại trên hai tảng đá lớn sát gần nước, không biết nói gì, lượm những viên đá nhỏ ném vô thức mặt hồ, trầm ngâm nhìn những vòng tròn sóng lan toả. Ném đá một hồi cũng chán, Khang cầm viên đá mân mê trên tay, thử bẻ hai, không ngờ lại bẻ gãy thật. Khang bẻ tiếp một cục, rồi một cục nữa, quay sang khoe với Chiêu: “Chiêu xem này, anh bẻ gãy được mấy cục đá!”. Chiêu hỏi: “Vậy hả anh”, kiểu hỏi như thể chỉ để xác nhận rồi nói một cách băng quơ: “Anh thấy chưa, có những việc anh không nghĩ là làm được, nhưng nếu muốn, anh cũng làm được mà!”. Khang vẫn chưa hiểu ra: “Mấy cục đá này mềm, ai cũng bẻ được mà!”. Chiêu lại nói: “Thì đá có lúc cũng mềm yếu chứ anh, đâu có phải đá là đá thì cứng mãi được đâu!”.

Đấng với My đi đâu từ lúc nãy, bây giờ mới quay lại, bây giờ thì là My rượt đuổi Đấng. Trên tay Đấng là một cây non bé tẹo, My đang tìm cách giằng lấy nhánh cây nhỏ trên tay Đấng. Đấng chạy tới ngồi phịch xuống trước mặt Khang với Chiêu, đưa nhánh cây ra: “Anh chị nhìn này, cái cây này lạ lắm!”. Thì ra đó là một cây keo lá tràm non, trên thân có hai loại lá, một loại là lá keo, loại kia là lá tràm. Đấng nói: “Em muốn mang cái cây này về trồng ở hòn non bộ nhà em, nhìn cũng hay hay, mà My không cho!”. My cười cười phân bua: “Hay ho gì thứ cây có hai loại lá, ăn ở hai lòng!”. Chiêu ngạc nhiên hỏi: “Cái gì mà ăn ở hai lòng, ghê vậy”. My nheo mắt với Chiêu: “Em nói là nói cái cây này thôi, đâu có nói ai!”. Đấng nhăn mặt: “Nhiều chuyện quá, lâu nay có ai nói gì đâu mà nói người ta ăn ở hai lòng?”. My cười phá lên, ngã dúi vào người Chiêu: “Thì ra lâu nay không nghe nói gì là do vậy. Bây giờ thì phải nó ra đàng hoàng thì tui mới tin, không thì tui không tin nữa. Uống quá, lâu nay lỡ đại tin rồi!”. Chiêu cũng cười giòn tan, gật gù: “Đúng rồi, có gì, phải nói ra mới tin. Không nói ra thì ai mà biết đâu được!”.

Hoá ra, không hẳn là Chiêu tình cờ thích đi chơi, cũng không phải Chiêu đi chơi với Khang vì có ông anh ngày xưa là bạn chung trường với Khang. Té ra lâu nay, Chiêu đang chờ một câu nói...

Đúng lúc đó, tự nhiên từ phía nhà hàng xa xa phía trên kia, thoảng trong gió, nghe giọng hát: "Em hỏi tôi đã biết thờ dài xa xôi? Em hỏi tôi đã có ngậm ngùi chia phôi..."⁽¹⁾ Lát sau lại nghe: "Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau..."⁽²⁾

Ừ, có gì lạ đâu, đá cũng sẽ biết thờ dài, biết ngậm ngùi, nếu mai này không có được nhau đó, Chiêu à!

Phụ đính:

Đi coi bói

1. Nhận khều khều tay Hân, thăm thì, vẻ quan trọng : "Tao mới biết ở X. có một bà thầy bói hay lắm. Chuyện xưa, chuyện nay, nghe cứ vanh vách ấy. Hôm nào tao với mày đi coi thử cho biết.". Từ nhỏ đến lớn, Hân chưa đi xem bói bao giờ nên nghe Nhận rủ, tự nhiên thấy háo hức : "Mày đi coi rồi hả, sao biết hay vậy ?" Nhận vẫn chưa hết vẻ quan trọng : "Tao chưa, nhưng chị Ngân tao đi rồi. Này nhá, bà í nói chị Ngân tao có phạm làm mẹ chứ không có phạm làm vợ, bà í ở xa sao biết được chồng chị Ngân đi đào vàng mất tích, tài ghê chưa !...". Chuyện chồng chị Ngân đi sáu năm rồi không có tin tức gì thì Hân có biết. Nhận còn kể quảng cáo thêm một lô một lốc chuyện về bà thầy bói linh thiêng thế này, tài giỏi thế kia, rồi hai đứa ghé tay Chủ Nhật tới sẽ đèo nhau đi coi, nhưng phải đi thật sớm, chứ Chủ Nhật là đông người lắm, xếp hàng cứ thành từng dãy dài, đi trễ một chút có mà chờ dài cổ...

2. Từ sớm tinh mơ, Hân đã dậy, suốt đêm qua Hân không ngủ được vì hồi hộp. Hân lịch kịch sửa soạn, thay đồ chỉnh tề, Nhận đã dặn trước là phải ăn mặc thật đường hoàng, không thì bà quở. Lúc Hân dắt xe ra ngõ, bố đang tập thể dục trước sân, hỏi : "Đi đâu mà sớm quá vậy con ?". Hân không dám nhìn bố, trả lời quấy quấy : "Nhận nó rủ con về quê, bố nói mẹ dùm con." rồi lật đật dắt xe ra, cứ sợ bố sẽ hỏi thêm một câu gì đó là lòi cái mặt nói dối ra. Bố là cán bộ hưu trí, nghe nói Hân đi coi bói, thế nào Hân cũng bị la. Nhận chờ nó ở trước cổng nhà, cũng nói dối là về quê bạn chơi, sợ bị chị Ngân chọc là con nít mà cũng bày đặt đi coi bói. Hai đứa cười rích rích với nhau, không dung Nhận thốt một câu lo lo băng quơ : "Lát nữa bà thầy bói hỏi muốn coi gia đạo hay tình duyên, hai đứa mình biết nói thế nào đây.". Hân chợt nghĩ đến Vịnh, biết

Hân đi coi bói thể này chắc Vịnh cười dữ lắm, rồi tự trấn an : mình không kể chắc Vịnh không biết đâu. Lúc đầu, Hân đã định rủ Vịnh đi cùng cho vui, Nhận gạt ngang : "Bộ mày muốn Vịnh biết hết chuyện bí mật của tụi mình sao ?". Giờ đây, ngồi sau xe cho Nhận đèo, Hân mới thấy Nhận quả luôn khôn ngoan, biết nhìn xa trông rộng hơn mình... Rồi lại thấy, sao lại phải e dè với nhau đến thế, hơn nữa, đây lại là với Vịnh...

Căn nhà của bà thầy bói nằm sâu trong ruộng, chung quanh là những cánh đồng lúa xanh ngút mắt, có vẻ hơi biệt lập. Nhận thăm thì : "Lâu lâu mình mới lên đây coi bói chứ sống ở chỗ như thể này, buồn chết !". Rồi không đợi Hân nói thêm tiếng nào, Nhận tự lý giải : "Mà phải ở nơi vắng vẻ như thế này, coi bói mới linh nghiệm chứ.". Hân nhìn quanh, quả là con đường dẫn vô nhà bà thầy bói cam go thật. Suốt chặng đường dài gần năm cây số từ quốc lộ rẽ vào đây, ngồi trên chiếc phoọc-ba-ga không có đệm đau điếng, bon bon qua mấy ổ gà, ổ trâu to tướng và đá ong lỏng chỏng, Hân không nén nổi tiếng suýt xoa, hăm he : Về đến nhà, nhất định mình phải gắn thêm tấm đệm vào sau xe. Xưa nay, Hân toàn chở người khác đi bằng xe mình nên bây giờ mới nếm mùi. Có mấy người vác cuốc làm đồng sớm đi ngược chiều, cứ ngó bộ vó thành phố của hai đứa bằng ánh mắt thoáng chút lạ lẫm làm Hân thấy chột dạ, như thể ai cũng biết là mình vào con đường này, đi vô lối này, thể nào cũng là đi coi bói. Mặt Hân cứ thấy nóng phùng phùng...

Khi hai đứa đến được nhà bà thầy bói, khoảng sân trước nhà bà đã xếp cơ man là xe, xe Dream, xe Cub các loại, cả xe đạp còn dính đầy bùn ở dưới bánh cũng có. Mới sáu giờ rưỡi sáng chứ mấy, nhìn dãy xe xếp dài, Hân đã thấy nản : kiểu này phải chờ đến chiều, muốn thối lui ra về cho rồi. Nhận kéo tay Hân lại, thăm thì : "Đông người như thế này đã ăn thua gì, bà thầy bói này hay lắm nhe, ai có căn duyên thì được coi trước, không kể tới sớm hay không.". Hai đứa lú lú nắm tay nhau bước vào, rón rén vì sợ ảnh hưởng mấy người tới trước. Trong nhà tối om, nồng nặc mùi khói hương, người ngồi sin sít, chen chúc nhau, chặt cứng. Loay hoay mãi mới có được một chỗ để yên vị, đặt mông ngồi xuống rồi, Hân mới có dịp quan sát nhân vật chính kỳ bí của căn nhà mà Hân chỉ mới có dịp nghe qua lời Nhận quảng cáo. Đó là một người đàn bà trạc ngoài bốn mươi tuổi, người khô đét, mặt tô đầy phấn, môi đỏ lòm, lông mày kẻ hai đường lười mác đậm lè làm cho khuôn mặt bé choắt của bà trông thật dữ dằn. Ánh mắt sắc lẹm của bà nhìn cứ như xoáy vào người đối diện. Bà mặc một bộ bà ba tím thêu hoa cầu kỳ, ngồi trên bộ phận ở góc nhà, đang thì thầm nói gì đó với một thân chủ, bà này vẻ mặt thành kính lạ thường, tay chấp lại như kiểu đang vái, đầu gật lia lịa. Ở giữa nhà là một bàn thờ nhang đèn nghi ngút, toàn bộ ngôi nhà không có một thứ ánh sáng nào khác ngoài thứ ánh sáng leo lắt từ bàn thờ tỏa xuống. Trên bàn thờ đặt đầy hoa quả và một cái đĩa lớn đựng những phong bao đỏ chót. Một chiếc máy cassette được đặt ở đâu đó trong phòng, đang ra rả phát nho nhỏ một bài kinh đều đều, trầm buồn cộng với khung cảnh tranh tối tranh sáng, thiếu không khí của căn phòng làm Hân tự nhiên có cảm giác gai gai người. Nhận thăm thì vào tai Hân, về rành rề : "Mày biết không, cái đĩa trên bàn thờ đó là để người ta cúng tạ bà khi xem bói xong, tùy lòng thành, bao nhiêu cũng được.". Vừa ngồi xuống, Nhận đã kịp làm quen với một chị ngồi bên cạnh : "Chị đi hôm nay là ngày thứ ba rồi mà chưa được cô gọi. Ngày nào người cũng đông như kiến cỏ thể này. Sáng nay, chị phải dậy từ ba giờ sáng.". Hân nghe mà lè lười : Sáng nay mà không được thì thôi chứ cho vàng Hân cũng không đi nữa.

Ngồi đợi được một lát, đang đưa mắt ngó tới ngó lui thì bỗng dưng Hân thấy đám người bên dưới rộn rạo sửa soạn. Thì ra là bà khách trên phần đã coi xong. Hân chỉ nghe "cô" dặn : "Vây há ! Bày ngày nữa sắm lễ vật lên đây, cô giúp cho." trong lúc bà khách kia cúi rạp người, ôm lấy tay "cô", thành kính : "Nhờ cô, con cảm ơn cô !". Tiễn bà khách xuống, "cô" khoan thai rời chiếc phần, lại bàn thờ lấy vài trái xoài và mấy nhánh lá cây, uyển chuyển đi một vòng qua đám thân chủ đang nhón nháo chờ "cô", đưa mấy trái xoài và lá cây cho hàng chục bàn tay đưa lên đón lấy "xin lộc cô". Rồi "cô" dừng lại trước mặt Hân, nhìn vào mắt Hân, tia nhìn như có điện chiếu

làm Hân sợ rúm cả người. Rồi không kịp để Hân kịp có phản ứng gì, "cô" nắm lấy tay Hân, bàn tay lạnh ngắt, thầm thì : "Con lên đây.". Hân chỉ biết đứng dậy theo "cô" lên phần, còn kịp nghe chị ngồi bên xuýt xoa tiếc rẻ : "Con nhỏ này hên quá !".

Đâu đó trên phần xong, "cô" tăng hắng giọng, bắt đầu. Lúc này, Hân đã thấy bình tâm lại, không còn sợ nữa. "Cô" nhìn Hân, vẻ nhìn bề trên, đầy thương hại : "Tội nghiệp con chưa, oan trái lắm phải không ? Sao con không tìm đến cô sớm hơn để cô giúp cho ?". Hân chưa kịp nghĩ ra trên mặt mình có cái nét gì để "cô" nói như vậy thì "cô" đã hỏi, rất quan tâm : "Năm nay con bao nhiêu tuổi ?" Hân lí nhí : "Con mười bảy tuổi.". "Con chưa có người yêu phải không ?". Chưa kịp để Hân trả lời, cô phán một tua dài : "Cô biết ngay mà, trên mặt con chứa đầy âm khí thể này, thằng nào mà dám tán con.". Hân nghĩ thầm : ngôn ngữ của "cô" nghe cũng hiện đại ác !. "Đứa con trai nào cũng sợ con, phải không ?". Hân gật đầu. "Cô" tỏ vẻ hài lòng : "Tụi con trai sợ con không phải là tại con dữ. Cô biết, con hiền lắm.". Hân thấy khoai khoai, "cô" cũng biết mình hiền. "Tại vì hồi mười bốn tuổi, con bị một thằng chết ở trước nhà con cách đây hai mươi năm nó ám, nó chấm con cho nó rồi nên con bây giờ là người nửa âm nửa dương, xác trên dương trần nhưng hồn ở chín cõi âm ty. Con bị lơ lơ lửng lửng như lúc nào cũng ở trên mây, học đâu quên đó, tội nghiệp chưa ? Con thích đi chùa, nghe kinh kệ lắm phải không ? Con đi đâu nó cũng đi theo, con không làm gì được cả, cha mẹ con buồn lắm phải không ? Tội nghiệp chưa ?". Bà thao thao nói, sau mỗi câu kết thúc bằng "phải không ?" bà lại chép miệng : "Tội nghiệp chưa ?". Hân ngồi yên lặng nghe bà nói, chốc chốc lại gật đầu, tính Hân vốn vậy, luôn làm bộ đồng ý khi thấy không cần thiết phải đôi co. Hân càng gật đầu, bà càng hắng nói, Hân có cảm giác như bà không biết mình đang nói gì. "Cô" linh thiêng thế, chẳng lẽ "cô" không biết Hân vừa lĩnh phần thưởng học sinh giỏi cuối năm sao ? Và còn nữa, không có buổi tan học nào là Vịnh không chờ Hân trước cổng trường. Vịnh mến Hân lắm mà, một tuần không gặp Hân, Vịnh nói Vịnh không làm gì được mà "cô" ! Hân nhìn lướt xuống dưới, thấy mặt Nhạn căng thẳng ghê luôn, mồ hôi rịn bết trán, lại thấy đám người ngồi dưới đáng về chịu đựng, mệt mỏi, cứ thấy buồn cười thế nào ấy, tự hỏi : có đáng phải tốn công chờ đợi để nghe những lời tầm phào như thế này không ? Bài phán của bà thầy bói kết thúc bằng : "Con phải nói ba mẹ mua cái này, cái này nè, cô đã ghi list hết rồi đây nè, mang thêm năm trăm ngàn lên đây cô cúng giải giùm cho, tội nghiệp cho con, mới mười bảy tuổi đầu. Nếu không biết mua thì mang tiền lên đây cô mua lễ giúp cho. Tội nghiệp con quá !".

Nhạn đã không chờ được cho đến lúc "cô" gọi nó lên để cô coi bói cho vì đã quá trễ, hai đứa phải về nhà. Nhạn đeo Hân đi giữa trưa nắng gắt, luôn miệng than thở : "Số mầy sướng, số tao xui xẻo gì đâu !". Hân đang tiếc vì mất một buổi sáng vô tích sự, đã định ậm ừ, chưa kể Nhạn nghe là bà thầy bói phán Hân như thế nào, sợ làm Nhạn cụt hứng, nghe Nhạn than thở, tức mình xoắn luôn ra một tràng mấy câu bà thầy bói phán Hân thấy tào lao vô cùng. Nhạn ôm bụng cười ngắt, xăng xái bắt Hân dừng lại nghỉ ở một quán nước ven đường để Nhạn ngó mặt Hân coi thử có vẻ gì là "nửa âm nửa dương" không. Hân vừa thấy tức, vừa thấy buồn cười, cũng Nhạn bày ra trò đi coi bói để bây giờ Hân bị chọc là "nửa âm nửa dương". Mà Hân thấy mình cũng vô duyên, chính mình khi nghe Nhạn nói cũng xăng xái không kém gì Nhạn mà bây giờ còn bày đặt trách móc ai...

3. Buổi tối, Vịnh đang ngồi chơi ở nhà Hân thì Nhạn qua mượn vở. Hân nghi quá, không biết Nhạn qua mượn vở thiệt hay muốn dở trò gì để chọc Hân đây. Thấy Nhạn, Hân có cảm giác quê quê vì chuyện đi coi bói khi sáng. Gặp Vịnh, Nhạn hít hít mũi làm bộ ngạc nhiên, quay sang nhìn Hân nheo mắt cười. Vịnh nói chuyện trên trời dưới đất một hồi, như sực nhớ ra, nhìn Hân cười cười hỏi : "Hồi sáng Vịnh ngồi trong quán cà phê, thấy Nhạn chở Hân đi ngang qua, hai người đi đâu sớm dữ ?". Hân hơi ngạc nhiên, hồi xưa đến giờ Vịnh đâu có biết uống cà phê, chưa biết trả lời thế nào, không lẽ nói thật là mình đi đâu cho Vịnh biết, quê chết, thì nghe Nhạn tòm tớp hớp lời : "Tụi này đi coi bói, có nhiều chuyện hay lắm !", Hân không biết làm sao để bị

miệng Nhạn lại để Nhạn đừng nói tiếp. Vịnh vẫn như vô tình, mặt tỉnh queo : "Sao không rủ Vịnh đi với, Hân bữa nay chơi đánh lể, ghê quá ta !". Hân đang bói rồi, chưa biết trả lời Vịnh thế nào để Vịnh khỏi giận thì Vịnh đã kể : "Cách đây hơn một tháng, bà chị Vịnh có nhờ Vịnh chờ đi coi bói. Ông thầy bói hay lắm à nhe, coi trúng phóc luôn !". Nhạn đột nhiên hỏi Vịnh cất có : "Ông thầy bói nói Vịnh sao mà đúng ? Ông có nói là Vịnh đang bị một người "nửa âm nửa dương" ám không ? Ám qua ám lại vậy mà !", rồi phá lên cười. Con Nhạn này chơi ác quá, làm lộ bí mật ra hết trơn, trong lúc Hân đang cố giấu Vịnh về chuyện Ngân bị phán là "nửa âm nửa dương". Nghe Nhạn hỏi, Vịnh ngờ ngác hết nhìn Nhạn đến nhìn Hân rồi thấy cái vẻ lúng ba lúng búng như gà mắc tóc của Hân, Vịnh chột hiều, cười theo. Hân bặm môi, muốn đưa nắm đấm lên thoi Nhạn một cái, cho rõ đau, chột nhớ bà thầy bói sáng nay vừa khen Hân hiền mà, cũng cười, tiếng cười giòn tan như thủy tinh vỡ...

Về phố

Để thường, chị xa phố đã gần mười năm. Ngày chị đi, phố vẫn còn ngủ yên, không như bây giờ, là khu du lịch phố cổ nổi tiếng, khách tây, khách ta luân phiên ra vào nườm nượp. Lúc đó, Quỳnh hãy còn nhỏ lắm, ngày cưới của chị, vẫn bộ váy xanh áo trắng đồng phục đi học thường ngày, tay còn lấm đầy mực xanh, chạy lảng quăng quanh xóm khoe: "Đám cưới chị tao, anh rề tao từ Mỹ về nhe, mai một chị tao qua Mỹ ở luôn!" trước những cặp mắt thán phục của tụi bạn cùng xóm. Đâu biết lần đó chị đi là suốt những đêm tiếp sau, Quỳnh ôm gối khóc vì thiếu hơi mồ hôi nồng nồng của chị, cái giường hai chị em vẫn ngủ chung bỗng rộng thênh thênh... Và suốt khoảng thời gian từ một con bé chuyển thành thiếu nữ, Quỳnh chẳng có chị để thủ thỉ chuyện này chuyện nọ mỗi lúc đi học về, thư của chị thì họa hoằn mới nhận được, chỉ toàn là chuyện chồng con và nỗi nhớ của người xa phố. Phố trong tiềm thức của chị, với những nếp nhà cũ kỹ, mái ngói âm dương đọng rêu xanh rì, chiều chiều có tiếng rao lục tàu xá khăn khăn đầu ngõ, kèm theo tiếng mõ khua lóc cóc... Không phải phố của bây giờ, hàng ăn, hiệu vải bảng hiệu kẻ chữ lòe loẹt, ồn ả, náo nhiệt...

Quỳnh tròn mười tám tuổi và nhận được tin chị về thăm. Tin một người từ Mỹ về đối với phố bây giờ không còn là tin sốt dẻo như cách đây mấy năm nữa, khi thông thương còn khó khăn và cuộc sống còn cực khổ. Cả nhà Quỳnh nôn nao và tự nhiên Quỳnh thấy thương chị hơn bao giờ hết, một thứ tình cảm dường như âm ỉ trong Quỳnh từ nhỏ mà Quỳnh chưa hề nhận ra. Quỳnh suốt ngày kể chuyện về chị đến nỗi Thông phát gắt lên: "Lúc nào cũng chị, Quỳnh làm như chỉ mình Quỳnh là có chị.". Quỳnh không thấy giận Thông, Thông làm sao hiểu được Quỳnh chỉ có mỗi mình chị. Ba đi làm xa cả tháng mới về, mẹ buôn bán suốt ngày ngoài chợ, chị là cả một thời thơ ấu của Quỳnh...

Rồi chị cũng về đến phố, vào một ngày trời chớm mưa, những giọt mưa hòa lẫn với những giọt nước mắt tủi mừng hạnh ngộ trên má chị. Mẹ ôm lấy vai chị, nghẹn ngào: "Con tôi..." rồi nức nở. Ba vui lắm, mấy năm gần đây ba không được khỏe, lập cặp hươ hươ chiếc gậy cầm tay trên nền gạch: "Hai đó hả con?". Chị vui mặt vào vai mẹ mà khóc. Chỉ có Quỳnh, một mình đứng đó, ngỡ ngàng không thốt được một lời. Chị đấy sao, một người phụ nữ trung niên trắng mập, sang trọng đến xa lạ? Đến khi chị quay lại nhìn Quỳnh, đôi mắt ánh lên vẻ yêu thương một cách buồn rầu, chị thậm thỉ gọi Quỳnh: "Cún Con!" thì Quỳnh nhận ra chị ngay, chị của Quỳnh thật đấy rồi. Bỏ qua những năm tháng cách biệt, bỏ qua hàng rào lối sống ngăn cách, chị lại là chị của Quỳnh ngày xưa, của những ngày cả hai chị em từng lóc ngóc ngồi chờ một tiếng rao lục tàu xá khăn khăn quen thuộc, chén lục tàu xá ngòn ngọt thơm lừng, vết sạch chén vẫn chưa đã thềm...

Chị không về một mình, theo chị là thằng Cún Con gần ba tuổi, mắt tròn xoe, miệng ngọng ngịu mấy câu tiếng Anh chưa rõ lời. Chị ngượng ngùng phân trần: "Hai đứa lớn đi học, con dẫn

thằng nhỏ về cho biết phố. Nó không biết nói tiếng Việt." rồi giải thích: "Con gọi nó là Cún Con để đỡ nhớ dì Út.". Quỳnh nghe mắt mình cay cay, trong Quỳnh đang lan tỏa một thứ tình cảm ruột rà ám áp. Bất giác, Quỳnh đưa tay vẫy vẫy thằng bé: "Lại đây chơi với dì Út, Cún Con !" để được đáp lại bằng một ánh mắt dè chừng, sợ sệt. Tự nhiên Quỳnh thấy buồn, thằng bé là con của chị Quỳnh, là cháu ruột của Quỳnh, hoàn toàn không phải là người của một thế giới xa lạ nào khác, sao nó lại không giống Quỳnh và chị, lại chẳng nói chung một thứ tiếng nói của Quỳnh và chị, của bà con nội ngoại. Quỳnh không hình dung được trong ngần ấy năm chị đã xoay xở như thế nào để tồn tại, chợt thấy đau lòng kinh khủng, mà không thể diễn tả được rạch ròi những điều đang xảy ra trong đầu mình...

Chị đòi Quỳnh đưa chị đi khắp nơi, thăm bạn bè cũ, luôn mồm hỏi thăm chỗ này chỗ nọ, người này người kia, ai còn ai mất... để rồi Quỳnh thấy chị như buồn hơn, trầm tư hơn. Chị đến thăm ngôi trường ngày xưa chị học, bây giờ cũng là trường của Quỳnh, nhưng chẳng tìm được người quen. Thầy Bách dạy Hóa, cô Tươi giám thị qua đời cách đây vài năm, các thầy cô khác người thì đã nghỉ hưu, người đã lưu lạc phương nào. Chị mừng đến phát khóc khi bắt gặp chiếc ghế đá cũ dưới hàng dương trước mặt cột cờ giữa sân trường, ngày xưa, giờ ra chơi chị hay ngồi hóng mát, nghe tiếng lá dương rì rầm trong gió, tiếc bây giờ hàng dương không còn, thay vào là mấy cây bàng uy nghi, sừng sững... Chị đi chợ với Quỳnh, gặp một chị bạn cùng lớp cũ đang bán hàng, ôm chầm lấy nhau giữa chợ không kể bộ áo quần lấm lem luốc của chị bạn. Hai người ríu ra đủ thứ chuyện, thật vui, và Quỳnh ngồi đó nghe hai chị nói chuyện, tự hỏi mười lăm, hai chục năm sau, Quỳnh và một đứa bạn nào đó của Quỳnh gặp lại, có sẽ như thế này... Đứa bạn đó chắc chắn sẽ không thể nào là Thông, Thông vốn không thích những trò mà Thông cho là tình cảm nhặng nhít. Không dưng, Quỳnh thấy buồn, nỗi buồn không nguyên do mà có thật, cố nén một tiếng thở dài...

Phố vẫn thế, vẫn những nếp nhà cũ kỹ, mái ngói âm dương đong rêu xanh rì, bây giờ hàng quán nhiều hơn, nhưng không còn là của ngày xưa. Chị dẫn Quỳnh đi quanh, cố tìm một gánh lục tàu xá nhưng không thấy. Ông lão bán lục tàu xá già yếu lắm rồi, đã nghỉ bán từ lâu. Cả bà lão hay gánh xí-mà ngang qua nhà, hồi nhỏ ít tiền, chị hay nhường cho Quỳnh, phần mình chờ Quỳnh ăn xong vét chén, mới hay là từ lâu bà lão đã không còn. Cuộc sống chung quanh bây giờ có nhiều điều xao động quá, đến chén xí-mà của tuổi thơ cũng bị Quỳnh lãng quên thì làm sao mà bà lão không bị người đời quên lãng. Chị chép miệng: "Hồi nhỏ thì không có tiền, bây giờ định bụng về ăn cho đã thì mới biết nhiều thứ đã không còn. Thế thì làm sao Cún Con của chị biết phố.". Cún Con, sau một thời gian theo bà ngoại, đã biết vùi đi Quỳnh, bập bẹ mấy câu tiếng Việt ngọng lịu, lơ lớ, đã dám ra ngõ chơi với tụi nhỏ hàng xóm, cũng đùa giỡn, la hét ì xèo. Quỳnh nhìn vào mắt chị, tưởng không còn niềm vui nào lớn hơn...

Chị hay rủ Quỳnh đi dạo quanh phố lúc gần nửa đêm, chính lúc nửa đêm chị mới tìm được phố của mình. Phố trong đêm, là những đường nét gân guốc, huyền hoặc dưới bàn bạc ánh trăng, luôn gợi lên vẻ u hoài, trầm mặc. Không còn tiếng mõ khua lốc cốc của những hàng quà rong bán dạo trong đêm, phố dường như im ắng hơn. Chị mua bánh mì chả, hai chị em vừa đi dạo loanh quanh phố vừa nhấm nháp... Quỳnh nhớ hồi chị mới lớn, buổi tối đi đâu về, chị cũng đem về cho Quỳnh mấy miếng bánh mì chả thơm giòn, béo ngậy. Ngày đó, chị không xinh lắm nhưng có duyên, môi hồng, mắt sáng long lanh và tóc như mây. Quỳnh còn nhớ anh Phong bên cạnh nhà vẫn thường hối lộ bánh cho Quỳnh để được làm quen với chị... Suốt những cuộc chuyện trò của hai chị em, chị không hề nhắc đến một cái tên con trai nào nhưng có lần Thông đến rủ Quỳnh đi chơi bị Quỳnh từ chối làm Thông dằn dỗi bỏ về, chị đã buồn buồn với Quỳnh mà rằng: "Chỉ có những tình cảm thời học trò là chân thành, là đẹp nhất, em cố mà nâng niu, kéo sau này chẳng bao giờ tìm lại được.". Ôi, chị của Quỳnh, chị về thăm phố có hơn tháng, Quỳnh chỉ có ý muốn thời gian này dành hết cho chị...

Thấm thoát, chẳng mấy chốc đến ngày chị đi. Cún Con lúc này đã bám đòi bà ngoại nhiều hơn mẹ, chị bịn rịn dắt con lên máy bay mà mắt rơm rớm. Cả nhà Quỳnh cũng không ai tìm được nước mắt, xem ra cuộc chia tay lần này còn nặng nề hơn lần chị đi lấy chồng. Sau chuyến về thăm phố, chị phải quay trở về với cuộc sống thường nhật, bổn phận làm người của mình bên kia bờ đại dương, mà sao Quỳnh thấy cái cuộc sống tha hương của chị cô đơn, nghiệt ngã quá. Sẽ cứ êm đềm mà bức bối như thế, rồi có qua đi một kiếp người?

Thông cũng theo Quỳnh ra sân bay tiễn chị. Lúc máy bay cất cánh cũng là lúc Quỳnh, mặt nhòe nhòet nước mắt, từ từ khuyu xuống trong cánh tay vững chãi của Thông...

Em tôi, ngày về

Ba mẹ chia tay nhau, anh ở với ba, em theo mẹ. Mẹ đưa em đi xa tít sang bên kia bờ đại dương, nơi mẹ đang sinh sống, làm việc. Hồi đó, hai anh em còn nhỏ quá nên không biết vì sao ba mẹ chia tay, chỉ nhớ buổi sáng đưa em ra sân bay là vào một ngày đầu tháng tám, giữa mùa hè nhưng không dung có mưa lất phất. Trong mớ ký ức mù mờ còn sót lại của anh, em là con bé chín tuổi gầy gò, rụt rè, líu ríu nịu áo mẹ đi vào phòng cách ly sân bay, đôi mắt ngoái lại nhìn anh, mọng nước. Anh thương em đến thất ruột, không nghĩ đó là một chuyến đi biệt của mẹ và em mà mốc thời gian gặp lại chỉ tính được bằng cả hàng chục năm. Anh cố không khóc, cố làm một ông anh trai vững chãi, nhưng sao nước mắt cứ chạy xuống môi, mặn chát... Năm đó, anh tròn mười hai tuổi.

Mười năm sau, khi mà mối liên lạc duy nhất của hai anh em chỉ là những bức thư đi về thẳng hoặc, thì một ngày, mẹ gọi điện thoại về báo tin em sẽ về thăm. Mẹ nói em đã học xong trung học, bây giờ lớn lắm rồi, dặn anh phải lo cho em thế này, dẫn em đi chơi thế kia trong thời gian em về Việt Nam. Mẹ còn dặn là anh không được nói tiếng Anh với em, mẹ sợ em quên hết tiếng Việt rồi vì suốt mười năm nay em học trong trường chung với Tây, mẹ sợ em Tây hóa. Mẹ dặn anh nhiều, nhiều lắm, đến nỗi anh không biết mình sắp đón người nào về - một cô em gái ở xa về nhà hay một người khách ngoại quốc lạ lẫm. Anh không kể những lời mẹ dặn về em với ba, nhưng hình như ba biết. Suốt đêm trước ngày em về, ba đốt thuốc ngồi một mình trong phòng, cứ lặng thầm như thế, không ngủ, suốt đêm.

Anh với ba ra sân bay đón em, đứng lẫn trong đám người nhộn nhạo đón thân nhân, reo cười, chỉ trỏ, vẫy tay. Loa phóng thanh thông báo chuyến bay của em hạ cánh, rồi một đoàn khách lần lượt xuất hiện trong quây làm thủ tục xa tít trong kia, cách nhau chỉ bằng một lớp kính trong suốt và khoảng cách chỉ chừng vài chục mét mà ba với anh không tài nào nhìn thấy em, nhận ra em. Mười năm xa nhau, thỉnh thoảng em vẫn gửi ảnh về, anh vẫn được nhìn thấy em lớn từng ngày nhưng sao lúc này, anh chẳng thể nhận ra em trong đám người xa lạ kia. Anh không dám nhìn vào mắt ba, cũng như ba, không dám thú nhận là không nhìn thấy em.

Câu đầu tiên anh nói được khi gặp em là : Ba ơi, Bé My đây, ba ơi, rồi cổ họng như nghẹn lại. Ba ôm choàng lấy em rưng rưng : Con của ba ! Chỉ có em là cười, rạng rỡ, hai tay vỗ vỗ lưng ba : Con đây mà, Bé My đây mà, ba đừng khóc nữa ! Rồi em quay sang nhìn anh, cười tươi rói : Anh Hai dạo này lớn ghê héng ! Còn em thì sao ? Anh không thể nào hình dung Bé My bây giờ cao một mét sáu lăm, thêm đôi guốc là cao hơn anh với ba, tóc dài nhuộm hoe hoe, đã là một cô gái xinh xắn, quá xinh nữa là khác. Em nói em về đây cả tháng, tha hồ cho ba với anh Hai dẫn em đi chơi. Rồi em cười tùm tùm hỏi anh là anh có thấy em quên tiếng Việt không, mẹ cứ lo xa sợ em quên tiếng Việt. Bây giờ gặp lại em, anh mới chắc chắn là mình thật sự gặp lại cô em gái của mình, chứ không phải là một người ngoại quốc xa lạ nào.

Mấy ngày đầu tiên, ba với anh đưa em đi loanh quanh thắp hương mộ ông bà và thăm hỏi bà con nội ngoại. Em nói với ba và anh : Con ở bên đó quen, về đây có nhiều cái chưa biết. Có gì cần thưa hỏi hay thấy con cư xử với người lớn có chỗ nào không phải, ba với anh cứ nói cho con biết, để con sửa. Đến nhà bác Ba, cậu Tư, dì Bảy, chỗ nào em cũng được khen là dễ thương, lễ phép, còn lấy em ra làm gương cho con cái trong nhà : Bé My bên Tây về mà như vậy đó, còn tụi bây ở đây thì lại... lại càng không giống ai. Em làm anh tha hồ phồng mũi vì tự hào. Đi học, gặp bạn bè, anh cứ ba hoa : Em tao thế này, em tao thế kia... Em đi chơi đâu anh cũng muốn đưa em đi. Buổi tối về nhà, hai anh em cứ rủ rỉ nói chuyện với nhau suốt đêm. Căn phòng em ở ngày xưa vẫn giữ y nguyên, hơi nóng một chút. Ba với anh tỏ ý băn khoăn, em nói là không sao đâu, em thích nằm ngủ trong căn phòng cũ của nhà mình. Dù có đêm, nghe tiếng em trở mình liên tục, anh biết em không ngủ được.

Anh đưa em đi nếm đủ các món ngon vật lạ mà anh biết được. Bún mắm thịt heo quay, bún riêu, bánh tráng đập đập, em "mần" liên tì tì... Ăn mực nướng quệt tương ớt, hút ốc, ổi dầm chấm mắm ruốt, em xuýt xoa vì cay, nhưng vẫn "làm" tới tới, vì... ngon quá ! Rồi anh dẫn em đi ăn bánh bột lọc, bánh nậm, bánh xèo... những món hồi nhỏ em khoái khẩu. Hình như em không quên chuyện gì hết. Ngày xưa, nhà mình còn nghèo, mẹ chưa đi xa, những bữa cơm chỉ toàn những món ăn đơn giản, rẻ tiền nhưng thật đậm đà khó quên qua bàn tay chế biến của mẹ làm hai anh em có lúc phải tranh nhau, để anh bị mẹ la là không biết nhường nhịn em gì cả. Và tiếng cười. Nhà mình hồi đó không lúc nào thiếu tiếng cười... Anh đi chơi, đi ăn hàng với em, cả một ký ức tuổi thơ tuyệt vời của hai anh em bừng bừng sống dậy. Như không hề có khoảng cách mười năm và nửa vòng trái đất. Em nói mai mốt học xong em sẽ về Việt Nam làm việc. Mẹ cũng muốn như vậy. Ở bên kia mẹ thành đạt, nhưng cô đơn lắm. Anh thấy khó hiểu : Sao mẹ không về với ba ? Em chậm rãi : Mẹ nói ngày xưa, mẹ không thể dung hòa được giữa sự nghiệp với gia đình nên ba mẹ chia tay nhau. Mẹ nói lỗi do mẹ. Anh ngâm ngùi : Ở đây anh cũng nghe ba nói lỗi do ba mà ba mẹ chia tay. Em như muốn khóc : Sao bây giờ ba mẹ lại không thể quay trở lại với nhau ? Anh lắc đầu : Chuyện người lớn, làm sao mà biết mình biết được. Em im lặng một lúc lâu, rồi khẽ khàng : Có những điều ở bên đó em không hề tâm sự được với ai. Em ước gì cả nhà mình được ở gần nhau ! Nghe em nói, anh thấy thương em vô cùng, lại thấy em bây giờ trưởng thành nhiều lắm.

Em gặp lại đám bạn bè cũ hồi còn nhỏ, lúc em còn học ở đây. Em đi chơi suốt ngày với bạn, về nhà kể với anh là tụi nó vui quá trời. mắt người sáng long lanh. Trong đám bạn cũ, em thân nhất với Hòa, thằng bé mà hồi còn học mẫu giáo, có lần em rủ nó đi bộ từ trường mẫu giáo về nhà nội cách đó chừng hai cây số. Trong suy nghĩ của con bé sớm có đầu óc độc lập như em, mới chỉ năm tuổi mà tự đi về từ trường mẫu giáo về nhà nội không cần người lớn dắt tay là một thành tích. Đâu biết em làm như vậy là báo hại cả ba, cả mẹ đi tìm em muốn chết, anh thì nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi vì sợ người ta bắt mất em. Anh còn nhớ hôm đó, khi bắt gặp em đang ung dung ngồi gặm bắp nước trước hiên nhà nội, mẹ đã phát cho em một trận nhớ đời. Nhớ ánh mắt em khi bị mẹ phát vào mông vẫn còn ngơ ngác lắm, chừng như không hiểu tại sao mình không được khen mà lại bị đòn... Hòa bây giờ lớn bộn (cũng như em), cao to, đẹp trai, với ánh mắt lơ lửng của một thằng con trai ít nhiều ý thức được sự hấp dẫn ở vẻ bề ngoài của mình. Em đi chơi với Hòa suốt, về nhà cười nói luôn miệng, hỏi anh là anh có thấy Hòa lớn lên đẹp trai không, còn xa xôi nói là chắc sau này, em sẽ về Việt Nam lấy chồng. Tự nhiên anh thấy không thích Hòa, mơ hồ cảm thấy như là cô em gái bé bỏng "cành vàng lá ngọc" của mình sẽ khổ nếu dính phải với Hòa, bởi cái vẻ lơ lửng của Hòa, quên rằng em đã mười chín tuổi, cái tuổi có thể tự quyết định cuộc đời mình, quên rằng anh lo như vậy là xa xôi quá, năm nay em mới bước vào Đại học, còn phải một thời gian rất lâu, qua rất nhiều thay đổi, mới tới lúc em lấy chồng (!). Anh bóng gió nói với em về Hòa, em cười cười hỏi là có phải anh không thích Hòa. Anh lúng búng một hồi, em lại cười : Như vậy là anh thương em chứ không phải là anh không

thích Hòa. Em với Hòa chỉ là bạn thôi, em đâu có yêu linh tinh, dễ dàng vậy. Em còn nói thêm một câu làm anh nhẹ lòng kinh khủng : Em là con gái Việt Nam mà, đâu phải Tây !

Một tháng em ở nhà, anh dành thời gian đưa em đi chơi chỗ này chỗ nọ, dành thời gian ở nhà nhiều hơn với em, vẫn chưa thấy mình làm được gì cho em, chưa kịp nói gì với em thì đã đến ngày em đi lại. Em về một tháng, anh thấy ba vui nhiều, ánh mắt ba dường như trẻ lại. Anh giúp em đi mua sắm loanh quanh, hai anh em cùng đi chọn quà mua sắm cho mẹ là một bộ áo dài và nón lá Việt Nam, làm một ít đồ ăn khô em mang qua bên đó để dành ăn dần. Em còn rủ anh đi chọn mấy CD nhạc Việt mang qua nghe. Mới ngày đầu tiên em về, anh dẫn em đi nghe ca nhạc, thấy người ta vỗ tay ào ào hoan hô một cô ca sĩ, em còn hỏi anh là hát như vậy là hay phải không, mà chỉ một tháng ở Việt Nam, em đã thuộc tên Lam Trường, Mỹ Linh, Thu Phương..., những Tình thôi xót xa, Tóc ngắn, Mắt buồn... vanh vách. Em nói chỗ mẹ và em ở, không có người Việt, em mà mang mấy thứ này qua, chắc mẹ mừng lắm. Thời gian ở bên em càng lúc càng ngắn lại, buổi chiều giúp em sắp đặt đồ đạc vào va-li, anh nghe mắt mình rưng rưng một nỗi chia xa, lòng buồn thấm thía hơn so với lần tiễn em ra đi cách đây mười năm, dù em hẹn chắc chắn với ba và anh là nhất định qua bên đó, em sẽ để dành tiền để hè sang năm về Việt Nam lại.

Buổi tối trước ngày lên máy bay, em xin phép ba với anh cho em đi chơi loanh quanh thành phố với Hòa, còn một đêm cuối cùng em ở Việt Nam. Em nói là đi uống cà phê và đi lòng vòng quanh phố mà mãi đến gần hai giờ sáng em mới về, tóc ướt đầm sương. Ba với anh ở nhà lo đến thất ruột, không ai dám nhìn ai, không ai dám nói với ai một lời. Khi nghe tiếng xe Hòa chở em về đến ngõ, lòng ngực anh thở phào nhẹ nhõm, anh lại thấy giận em kinh khủng, định bụng sẽ la cho em một trận đáng đời, nhưng nhìn thấy em, nụ cười hồn nhiên hồi lỗi, em giải thích là em ở lại coi cầu Sông Hàn quay, khuya quá, không biết cách nào gọi điện thoại về nhà, mọi nghi ngại trong anh tan biến hết. Anh nhớ sự ra đúng là khoảng gần 2 giờ sáng, cầu Sông Hàn mới quay cho tàu qua, sự nhớ luôn cả lần nói chuyện phiếm tình cờ giữa hai anh em, em kể là bên đó, vào những ngày nghỉ cuối tuần, em đi chơi với tụi bạn đến hai ba giờ sáng mới về. Vì ban đêm chỗ em ở, mặt trời hơn chín giờ đêm mới lặn và ngày làm việc thì bắt đầu lúc mười giờ sáng...

Anh thẳng thốt nhận ra rằng mình cũng chỉ còn một đêm được ở cùng với em dưới một mái nhà, chỉ còn có đêm nay ngồi thức khuya chờ em ham chơi về khuya và lo lắng cho em, đứa em gái bé bỏng của anh... Chỉ còn có đêm nay thôi. Ngày mai, em đi rồi....

Người về

Sau gần mười năm không gặp nhau, Quảng vẫn vậy, có phần trắng trẻo và mập ra, duy chỉ có ánh mắt là già nua, mệt mỏi, tinh ý lắm mới thấy. Tôi luống cuống, lảng xãng, chả làm được việc gì cho ra việc gì, kể cả kéo ghế mời Quảng ngồi, khi Quảng cười cười ôm túi xách bất ngờ bước vào nhà tôi. Quảng cười hồn hậu : "Tao về đây thăm mày, mày không mừng sao?". Tôi ngỡ ngàng một chút, rồi có một cái gì đó rất lạ, vỡ òa ra trong tôi, làm tôi muốn chảy nước mắt. Mười năm Quảng đi xa, không thư từ, không điện thoại, thẳng hoạc chỉ nghe người này, người kia kể là gặp Quảng chỗ này, chỗ nọ bên Mỹ, tôi biết Quảng bình yên nhưng vẫn nghĩ mình sẽ không bao giờ được gặp Quảng nữa. Chúng tôi là bạn thân chí cốt, tôi thương Quảng nhất trong đám bạn của tôi vì từ nhỏ, Quảng đã có một đời sống không êm đềm. Mẹ mất từ lúc bốn tuổi, ba cưới vợ khác, rồi ba Quảng cũng mất vài năm sau đó, Quảng như người thừa, như cái gai trong nhà. Đang học nửa chừng lớp mười, Quảng trốn nhà đi vượt biên, trước khi đi có đến chào tôi : "Nếu không có tin tức gì, coi như ngày hôm nay là ngày giỗ tao.". Lúc đó, tôi còn non

nót, thương bạn nhưng chẳng biết làm gì giúp bạn, vẫn cảm nhận được những lời như thế kia thốt ra từ miệng một thằng bé mười sáu tuổi là kinh khủng lắm. Tôi bần thần, mắt ngủ mấy tháng liền khi Quảng đi, thấy cuộc đời này sao chẳng đẹp như mình nghĩ, lần đầu tiên nhận ra mình đang mất đi một điều quý giá lắm nhưng không biết cách nào giữ lại được.

Quảng nhìn cơ ngơi của tôi, tấm ảnh cưới của hai vợ chồng tôi treo trang trọng giữa nhà : "Tao về, thấy mày sống thế này, tao mừng!". Quảng thân thiện chào vợ tôi : "Ngày xưa, tôi là bạn thân nhất của Trung đó chị!", lôi ra mấy món quà cho vợ tôi và Cu Tý, nói như hối lỗi : "Tao không biết con mày là con trai hay con gái, lại không biết lớn hay nhỏ nên chẳng biết mua gì cho con mày!". Vợ tôi cười : "Anh nói quá, anh về thăm vợ chồng em thế này là mừng rồi, bày vẽ gì cho tốn kém.". Quảng xua tay, nói vui : "Chị đừng lo, tôi là Việt kiều mà chị!", rồi cười với vợ tôi : "Chị cho tôi mượn Trung hai ngày ! Tôi cũng chỉ về đây trưng dụng thằng này có hai ngày thôi!".

Tôi xin nghỉ phép, lấy xe đưa Quảng đi thăm chơi loanh quanh. Về quê thấp hươg mẹ Quảng. Vừa xong hai trận lụt lớn, đường về quê ngập bùn, lầy lội không thể tưởng, có nhiều đoạn, Quảng phải nhảy xuống xe, chân lội bùn ngập đến ống giày, lặc lờ đẩy xe máy cho tôi. Đã quá lâu không về quê, cảnh vật thay đổi nhiều quá, phải loay hoay hỏi thăm một hồi, chúng tôi mới tìm đường ra đến mộ mẹ Quảng. Trên mộ cỏ mọc đầy, tấm bia đá có chỗ bị nứt loang lổ nhưng vẫn còn đọc được chữ. Hình như đã lâu lắm rồi, không có ai đến thấp hươg ở đây. Quảng ngồi bần thần bên mộ mẹ, tay run rẩy sờ từng dòng chữ khắc trên tấm bia. Rồi Quảng đi vòng quanh mộ nhỏ những bụi cỏ dại. Và thấp hươg. Tôi không dám nhìn vào mặt Quảng. Ở Quảng, có một nét gì đó như là quá sức chịu đựng. Quảng hỏi : "Ngày xưa, mày có nhớ mặt mẹ tao ? Tao thì chẳng nhớ gì cả.". Tôi im lặng, không thốt được một lời. Hồi đó tôi cũng còn quá nhỏ. Quảng ngậm ngùi nói với tôi mà như không nói với ai cả : "Suốt cả những năm thơ ấu của tao, tao thêm được gọi mẹ ghê gớm, tao cũng muốn được có mẹ như những đứa khác. Gần mười năm xa nhà, tao cũng ý thức mình có một nguồn cội, một nơi chốn để về. Nhưng tao cố gắng lắm, vẫn không hình dung được mẹ mình như thế nào. Ba tao, tao cũng không nhớ gì nhiều. Hồi đó, ông ngại dì tao, nên cha con cũng ít gần gũi!". Rồi đột ngột Quảng đứng dậy, phủi phủi những bông cỏ may dính trên ống quần : "Mình về đi Trung!", giọng tỉnh khô đến tôi cũng không chắc là có phải Quảng đang nói.

Chúng tôi đi lòng vòng quanh phố, ghé chỗ này một tí, chỗ kia một tí, hình như ở thành phố này Quảng chẳng còn ai thân thiết. Tôi hỏi : "Mày có ghé ra ngoài X. thăm dì và mấy đứa em?". Quảng gật đầu : "Dì tao bây giờ già lắm, hai đứa em tao cực kinh khủng. Lúc đầu, dì tao không nhận ra tao, khi nhận ra tao, bà khóc. Tao thấy tội nghiệp bà. Tao đưa tiền bà sửa nhà, sắm sửa, dẫn hai đứa em tao đi mua sắm áo quần, giày dép linh tinh. Ngày tao đi, hai đứa còn nhỏ quá, đến lúc về, tụi nó chẳng biết tao là ai. Ngày xưa, tao hận dì tao lắm, nhưng bây giờ lại thấy thương bà.". Tôi lắng nghe và im lặng, có quá nhiều điều để hỏi Quảng đến không biết hỏi gì. Quảng dừng lại chụp hình trước ngôi trường ngày xưa chúng tôi từng học : "Qua bên đó tao có đi học tiếp. Tao ở ký túc xá trong trường, chung phòng với một thằng người Tàu sinh ở Mỹ. Mùa đông đầu tiên, tao lạnh đến chảy máu mũi, vậy mà về đến nhà là nó mở cửa sổ toanh hoanh. Tao đóng lại, nó lại mở ra. Tao tức quá : tao trả một nửa tiền nhà, tao có quyền, tao muốn đóng cửa sổ lại. Cuối cùng, mày biết sao không, một cánh cửa mở, một cánh đóng. Ở nước mình, người ta có ghét nhau đến mấy cũng không đối xử với nhau như vậy. Tao học được nhiều điều, và cũng chai sạn hơn. Đáng buồn, phải không?". Rồi Quảng hỏi : "Mày sống hạnh phúc?". Tôi gật đầu. Quảng ôm choàng ngang hông tôi : "Vậy là tốt rồi. Bây giờ tao không thiếu gì cả, nhưng cô đơn lắm.". Tôi ngập ngừng : "Sao mày không cưới vợ đi?". Quảng cười, có vẻ muốn lẩn tránh câu hỏi của tôi : "Mày nói với vợ mày, tối nay, ngủ với tao một đêm. Tao muốn nói chuyện nhiều với mày, như ngày xưa. Mày còn nhớ năm lớp chín hai thằng hay học chung, ngủ lại nhà mày không?".

Buổi tối, hai thằng nằm trên căn gác tôi vẫn dành cho khách, hai mẹ con Cu Tý ngủ dưới nhà. Chúng tôi nói chuyện vu vơ, nhắc lại những kỷ niệm vui vui thời đi học. Quảng nhẹ nhõm : "Tao về đây, được nằm nói chuyện với mày như thế này, tao thấy bình yên.". Tôi hỏi : "Bên đó, mày có bạn chứ ?". Quảng cười mà mặt buồn rười rượi : "Mày tưởng ở Mỹ dễ kiếm bạn lắm sao ? Mình là dân da vàng, người ta kỳ thị lắm. Mà tránh sao khỏi, ngày xưa tụi mình thấy mấy đứa ở quê xuống, cũng bày trò chọc ghẹo đủ thứ, mình cũng kỳ thị lắm mà mình không biết đó là kỳ thị.". Rồi Quảng thờ dài. Tôi không chịu được tiếng thờ dài của Quảng, nghe như có nỗi niềm gì thật tuyệt vọng. Quảng hỏi thăm về cuộc sống, công việc của tôi, trầm ngâm ao ước : "Ở Việt Nam, dù sao cũng hạnh phúc hơn nhiều so với bên đó.". Từ lúc gặp Quảng đến bây giờ, tôi không hề nghe bạn tôi kể là cuộc sống bên đó giàu sang, sung sướng, có cảm giác Quảng đang mang một bi kịch nặng nề ở trong người. Suy cho cùng, trong đời bạn tôi, có phút giây nào thanh thoi. Tôi nói với Quảng, giọng đờm màu sách vở: "Sao mày không yêu, có tình yêu, người ta sẽ vượt qua được nhiều thứ.". Quảng im lặng một lúc lâu : "Hồi mới qua, tao cũng có yêu một em người Việt. Em này qua Mỹ từ nhỏ nên hầu như không nhớ gì về Việt Nam, nói chuyện thì nửa tiếng Tây, nửa tiếng ta. Yêu nhau một thời gian, tao thất vọng quá, vì không chia sẻ được gì. Tao vẫn cảm thấy rất cô đơn. Ngay cả chuyện sex, mày biết là ở Mỹ rất thoáng chuyện này, riết một hồi tao cũng không còn hứng thú gì. Như cái máy. Cuối cùng thì đường ai nấy đi.". Tôi băn khoăn : "Bộ chẳng lẽ sau đó, mày không gặp được ai ? Tao nghĩ ở đâu thì cũng có người tốt.". Quảng gật đầu : "Tao cũng nghĩ vậy. Nhưng tao không gặp được. Đường như không ai hiểu tao, hay là tao quá khó khăn để cho người khác hiểu.". Giọng Quảng trầm xuống, tâm sự : "Nhiều lúc tao cô đơn quá. Đúng là sau này tao có gặp một người. Một người Mỹ gốc Ý, cũng là dân nhập cư như tao. Lúc đầu tụi tao cũng là bạn bè bình thường, nhưng rồi..." Quảng ngập ngừng một lát rồi nói tiếp, vẻ ray rứt : "Nói là tao yêu người này thì cũng không hẳn, tao không thật sự hiểu nổi mình, nhưng có lẽ... tao yêu thật.

Cảm giác này lạ lắm, trước đây chưa hề có trong tao bao giờ. Tụi tao quan hệ với nhau được hai năm, rồi thôi. Vì tao biết sẽ không đi đến đâu.". Tôi bực dọc : "Tại sao vậy ? Mày lừng khừng quá, sao lúc yêu, lúc lại không yêu. Đã gặp được người rồi, sao không lấy nhau ? Tây ta gì thì cũng đâu có quan trọng.". Quảng im lặng, rồi cất giọng run run như thú tội, một cách rất khó khăn : "Mày tắt đèn đi. Mày biết tại sao không, vì Mark là đàn ông. ". Có một khoảng im lặng trống rỗng bao trùm lấy hai đứa. Tôi thấy choáng váng, đầu óc không bắt theo kịp những điều Quảng nói, không muốn tin những gì mình nghe : "Quảng ơi, mày nói lại đi, mày đang giỡn chơi với tao phải không ?". Quảng "suyt" cho tôi im lặng : "Đừng để vợ mày nghe thấy", thăm thì : "Cách đây khoảng năm năm thôi, có ai bảo tao là dân đồng tính, thế nào cũng bị ăn một cú đấm vô mặt. Mọi chuyện khác đi từ khi tao gặp Mark. Mark rất hiểu tao, thương tao thật lòng và dịu dàng.". Tôi nghĩ đến những gã đàn ông để tóc dài, độn ngực, mặc áo quần phụ nữ, hỏi Quảng, có hơi gay gắt thì phải : "Mark có giống phụ nữ ?". "Không hề. Tao biết như thế là sai trái, là tội lỗi, nhưng tao cô đơn quá. Tao có nói chuyện với Mark, tụi mình là đàn ông, Mark bảo, tao không quan tâm, tao sống cho tao, vì tao, và tao yêu mày." Rồi chừng như sợ tôi không hiểu, không thông cảm với mình, Quảng nói tiếp, giọng như van nài : "Mark là người đầu tiên hiểu tao, thật sự muốn chia sẻ với tao, Trung à !".

Tôi bàng hoàng, vừa thương, vừa giận. Làm sao để đến nông nỗi này hở Quảng ? Tôi thấy bất lực đến đau đớn, có cảm giác mình đang trôi đi, không còn muốn nghe gì, biết gì... "Bây giờ thì sao ?". "Tao không còn liên lạc với Mark. Tao đang cố gắng yêu một đứa con gái, mà sao khó quá. Cảm giác Mark mang lại cho tao thật tuyệt vời. Chưa lúc nào tao hạnh phúc như vậy.". Tôi an ủi Quảng, dù biết lời mình nói có khi chẳng tác dụng gì : "Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi. Quên hết đi, rồi mày sẽ gặp một người con gái tốt.". Quảng khổ sở : "Tao cũng muốn vậy, nhưng không quên được ! Mày có khinh tao không hở Trung ?". Tôi không trả lời, quàng tay sang ôm chặt ngang người Quảng. Tôi thấy thương cho bạn tôi, tôi không hề có cảm giác mình đang ôm một người đồng tính luyến ái như mình từng ghê sợ trước đây, chỉ thấy thương thằng bạn tội nghiệp của tôi. Tôi thấy thất vọng và tội nghiệp cho cả mình nữa, hỏi nhỏ và ngay cả bây giờ,

mang tiếng là bạn thân nhưng tôi cũng chưa bao giờ thật sự hiểu Quảng, chia xẻ được gì với Quảng. Bây giờ thì chỉ biết vỗ về : "Thôi, mày ngủ đi !".

Buổi sáng thức dậy, mặt Quảng vẫn rất bình thường, như không hề có chuyện Quảng tâm sự với tôi đêm qua. Tôi ngập ngừng đề nghị : "Hay là mày tìm một bác sĩ tâm lý, bên đó có nhiều bác sĩ giỏi...". Tôi chưa nói hết câu, Quảng đã ngắt lời : "Không sao đâu, tao vẫn là đàn ông thật sự mà. Chuyện đó chẳng qua là tao phiêu lưu chút thôi, bởi vì tao cô đơn quá. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Mày yên tâm đi !". Rồi Quảng cười, nụ cười hiền lành, vô tư, tôi nhìn Quảng cười mà thấy lòng thất lại vì một nỗi lo lắng mơ hồ...

Vợ chồng tôi tiễn Quảng ra sân bay. Quảng ôm hôn Cu Tý : "Tý ráng học giỏi, vài năm nữa chú về, sẽ có quà cho Tý.", cười với vợ tôi : "Mai một tôi về, chị chuẩn bị tinh thần đi, tôi sẽ dẫn theo ít nhất là hai người nữa, một người dốt, một người bông.". Vợ tôi dặn với theo : "Anh Quảng nói, phải giữ lời à nhe !". Quảng bắt tay tôi thật chặt : "Mày đừng lo cho tao !". Quảng chào tạm biệt mọi người, xách va ly bước vô phòng cách ly, dáng lầm lũi. Tôi đứng nhìn theo đến khi bóng dáng cao to của Quảng khuất sau dãy cầu thang. Thằng bạn thân của tôi vẫn lầm lũi bước đi, không ngoái đầu nhìn lại, dù chỉ một lần.

Điều kỳ diệu

,1. Dung nói, bằng một dáng vẻ vui mừng thái quá, khác hẳn với thói quen e dè thường ngày : "Em vừa chích ngừa xong, thứ hai đến là lấy vé máy bay. Anh mừng cho em đi !". Tôi nghe bằng một cảm giác nhạt nhẽo, không buồn không vui, trong đầu đang có một tiếng nói rã rời : thế là hết, hết thật rồi, tự hỏi : việc gì mà Dung phải tỏ ra vui mừng thái quá như vậy, tôi và Dung hiểu nhau quá rồi mà ! Con đường dẫn đến công viên bờ sông buổi chiều nay sao vắng vẻ quá, vắng lẽ quá. Tôi muốn la hét hay làm một điều điên khùng nào đó vì những ý nghĩ không nói ra được, nhưng rồi lại gật gù : "Anh chúc mừng Dung !". Chợt thấy đau lòng : bây giờ Dung, cả tôi nữa, cũng khác trước lắm rồi, hình như đã bắt đầu sống không thật lòng với nhau như những người xa lạ rồi thì phải...

Mùa hè, trời oi bức, ở chiếc ghế đá nhìn ra sông không có một ngọn gió. Chúng tôi đến đây, chỗ hẹn cũ, bằng hai chiếc xe máy đời mới bóng loáng, sao có chút gì lạt lẽo, không hề giống như cái thời tôi đèo Dung đi khắp nơi bằng chiếc xe đạp cà tàng của tôi. Cũng chiếc ghế đá này, ngày xưa chúng tôi đã háo hức gặp nhau đến bao nhiêu, lúc này đang là chứng nhân của một cuộc chia tay, dù lòng chẳng muốn, một cuộc chia tay mà Dung đã chuẩn bị hàng năm trời, với một quyết tâm tưởng như không có gì lay chuyển nổi. Trời nóng quá, hình như Dung hơi căng thẳng thì phải. Trên trán Dung lấm tấm mồ hôi, tôi những muốn đưa tay lên lau trán Dung, chợt nghĩ : mình bây giờ có còn được phép nữa đâu, lại thôi. Tôi định nói một câu thật cay độc với Dung, có gì mà em vui vẻ thế, nhưng rồi lại buông một câu hiền lành : "Sang bên đó nhớ viết thư về cho anh.". Có lẽ suốt đời, tôi là một thằng chẳng làm được điều mình muốn, luôn luôn để tuột khỏi vòng tay những cái tưởng đã của mình vì cái tính lãn khan, thiếu quyết đoán ở những lúc cần thiết...

2. Dung gởi cho tôi tờ lịch ngày Dung lên máy bay, như một lời từ giã, không kèm theo một dòng nào, chữ ký cũng không, khác hẳn thói quen thường lệ của Dung. Tôi cầm tờ lịch sẫm se, cũng giống như bao tờ lịch khác, in hình một cánh hoa chìm, màu sắc loang lổ nhòe nhọt, tôi không nhận ra là loại hoa gì, trên nền cánh hoa là con số 23 to tướng, 23 tháng 6, ngày Dung đi. Chợt nghĩ : suy cho cùng, cũng là một tờ lịch vô tri thôi, bỗng dưng trở thành kỷ vật, thành đồ quý giá. Trên tờ lịch có in một câu danh ngôn, như muôn ngàn câu danh ngôn khác được in trên lịch kèm với những từ "lập xuân", "tiểu thử" dự báo thời tiết : "Sớm hay muộn, người ta đều

phải trả giá cho những điều đã làm.". Có một lần Dung hỏi tôi : "Anh tính sao chuyện của tụi mình ?", tôi đã cười băng quơ như thể chuyện đùa. Ngày đó tôi ngây ngô quá, chưa quyết định được những sự kiện lớn lao của cuộc đời mình nên đã khỏa lấp cho qua, đâu biết bây giờ tôi phải trả giá đây, tôi hối hận lắm rồi đây. Dung như một cánh chim chỉ đậu xuống một lần thôi, rồi đi, không hề quay trở lại dù sau này tôi có nhiều lần nói chuyện nghiêm chỉnh với Dung. Câu cửa miệng của Dung là : "Mọi chuyện ỉ hết rồi !", sao tôi thấy sao Dung tỏ ra cố chấp quá mức, sao yêu thương nhau mà người ta cứ luôn thích làm khổ nhau...

3. Dung viết thư về cho tôi, thăm hỏi ân cần, cuối thư khuyên bằng một giọng khá chân thành : "Anh lo cưới vợ đi, đừng lòng bông nữa ! Anh cũng lớn rồi, không cần chờ được, rồi thì ai cũng thế cả.". Một kiểu khuyên bảo của người lớn dành cho trẻ con, không phải là câu nói của một người yêu dành cho người yêu. Vậy thì thứ tình cảm lâu nay giữa tôi và Dung, cái quan hệ mà lâu nay tôi vẫn luôn gìn giữ đó là gì ? Dung vẫn biết mà, tôi đâu có yêu thương ai ngoài Dung. Hay hóm thật ! Bất chợt tôi nhận ra chuyện của mình bây giờ cũng gần na ná như mấy chuyện tình vợ vẫn trong phim Hồng Kông mà ngày xưa mình ghét cay ghét đắng. Tương tự mấy câu hát rẻ tiền vẫn hay hát trêu nhau : "Về đi, kéo người ta chờ, kéo người ta mong. Kia một chiếc xe hoa đang chờ em đó...". Mới thấy đâu phải lúc nào mọi chuyện cũng rõ ràng như một cọng với một bằng hai được...

Dung bây giờ xa xôi quá, thư từ thì chậm như rùa bò, lương của một nhân viên văn phòng mèn như tôi đâu cho phép một cú điện thoại sang Mỹ nói toạt với Dung mọi chuyện. Tôi vẫn thường nghĩ tình yêu không phải là một thứ để cầu xin, cục tự ái trong tôi luôn luôn cao như cái núi, vậy mà bây giờ lại có cảm giác sau này, mình chẳng thể nào gặp ai được như Dung, bây giờ không làm cho Dung hiểu mình được thì sau này chẳng còn lúc nào nữa. Tôi tự tin lắm, bao nhiêu cô sẵn sàng chờ tôi nói một câu đầy thôi, sao trong chuyện này vẫn thấy mong manh quá. Tôi đâu nghĩ mình sẽ cầu xin Dung, mà chỉ thấy mình phải làm một điều gì đó để giữ tình yêu lại, bằng hoàng nhận ra đã khá lâu, hình như không còn là của mình, cho mình. Lần đầu tiên tôi có được cảm giác của một người đang chạy đua trên chặng đường dài, mệt mỏi, cạn kiệt, thấy đích đó mà không sao vươn tới được...

4. Tôi đã từng mơ mộng nhiều về một cuộc hôn nhân vì tình khá lý tưởng, vợ chồng yêu nhau, cho dù có gặp bất kỳ khó khăn trở ngại nào thì vẫn yêu nhau. Đoàn cười : "Mây sống trên mây vừa vừa, có chết già cũng không tìm đâu ra được vợ.". Tôi không tin Đoàn, không bao giờ tin lời Đoàn nói, khi ngày ngày, tôi vẫn chứng kiến bao nhiêu cặp yêu nhau đến thế. Lại bản khoán, liệu với tình cảnh như hiện tại, sau này cưới nhau, tôi và Dung có tìm được hạnh phúc...

Dường như trong tôi luôn có những ước muốn trái ngược nhau, nửa thế này, nửa thế kia, chẳng thể nào rạch ròi được, muốn được cả mà không dám dấn thân. Như trong bóng đá, tôi chỉ luôn luôn có thể là khán giả, ngồi trong khán đài hò hét, thèm muốn, nhưng lại không dám nhận lãnh chiếc áo cầu thủ bước ra sân. Phải chăng, tôi là người không có khả năng mang lại hạnh phúc cho ai khác ?

Tôi vẫn đi về trên những nẻo kiếm tìm hạnh phúc cho riêng mình, không còn Dung ở gần bên, cuộc sống tưởng khác đi nhiều mà thực ra chẳng khác trước là mấy. Thằng hoặc, không rõ ràng lắm, trong tôi vẫn vẫn vít cái cảm giác hình như tôi đã tự huỷ hoại về những điều Dung mang lại cho đời sống của mình. Ngày có Dung, cảm giác cô đơn trong tôi đôi lúc vẫn tràn ngập, chỉ có khác đi, ngày đó, tôi còn có được viễn cảnh hạnh phúc cùng Dung chờn vờn trước mắt. Bây giờ thì cái viễn cảnh ấy cũng không còn, nỗi trống vắng trong tôi ngày càng dày thêm. Tôi kiêu ngạo lắm, luôn giấu kín nỗi trống vắng cho riêng mình. Để thấy ngày mình càng già cõi đi, chấp nhận và cầu toàn hơn mà chính mình cũng đâu phải là khối hoàn hảo...

5. Ngày đầu năm, Dung điện thoại về chúc Tết, lần đầu tiên Dung điện thoại về, tiếng cười trên phone vẫn thế, trong vắt và ngọt ngào : "Em nhớ Đà Nẵng lắm, nhớ bạn bè lắm.". Có một nỗi gì đó thật ngọt ngào len lỏi trong tim tôi. Còn anh thì sao ? Đây có phải là điềm báo tốt lành trong ngày đầu năm ? "Em ở bên này buồn lắm, lạc lõng lắm. Ra đi, mới thấy mình mất nhiều thứ quá !". Thì anh vẫn còn đây, nguyên vẹn như ngày xưa, đang nghe em nói ! "Sao anh chẳng kể gì về anh cho em nghe cả ? Anh có còn giữ tờ lịch em tặng anh ?". Vẫn còn y nguyên, vẫn nhớ

y nguyên : Sớm hay muộn, người ta đều phải trả giá cho những điều đã làm. Dung cúp máy rồi, tôi vẫn không nói được với Dung một lời cho ra hồn. Rồi không dưng thấy mắt mình cay cay, ùng mà, hôm nay là ngày đầu năm, có Dung phone về chúc Tết !

Tôi ngồi lần hồi giờ từng kỷ vật của Dung ngày xưa, nâng niu trong bàn tay. Đây là chiếc ví da Dung tặng trong dịp sinh nhật, kia là mảnh giấy nhỏ Dung viết hồi mới quen nhau : "Anh nhớ rửa rau sống bằng thuốc tím trước khi ăn", đây nữa, cuốn nhạc Phú Quang nhân lần Dung đi Hà Nội chơi và gần nhất là tờ lịch ngày Dung đi, không một dòng, không chữ ký, ngày cuối cùng Dung còn ở Việt Nam, mà bây giờ tôi mới hiểu. Chợt thấy chùng lòng, có một thời, tôi nghiêm nhiên đón nhận những săn sóc của Dung như một bổn phận phải có, lâu lắm rồi, cuộc sống tôi dường như không còn những điều nhỏ nhặt nhưng quý giá như thế này. Mới thấy, nếu không biết nâng niu, rồi mọi điều quý giá cũng sẽ bỏ ta mà đi. Tôi lần giờ từng trang cuốn nhạc Phú Quang, bắt gặp bài hát ngày xưa Dung thích, cứ bắt tôi tập để hát cho Dung nghe : "Người yêu ơi, dù mai này cách xa. Mãi mãi diệu kỳ là tình yêu chúng ta...", cố nén một nhịp tim đang run lên nhẹ nhẹ. Em có còn điều kỳ diệu nào dành cho anh không Dung ? Bây giờ đang là mùa xuân, sáng nay, hiên nhà anh nắng vàng ấm, rục rịch lắm. Anh ngồi đây, mơ về một nơi xa vắng, và nắng, nắng sẽ làm cho băng giá trong tim em tan đi ?

Thất tình

Khánh nói : "Hôm qua, tao gặp Hảo đi ngoài phố với Tăng, dung dăng dung dề, tình lắm !". Luận bồi thêm : "Nhỏ Oanh em tao kể Thứ Bảy tuần rồi, khoa nó tổ chức dạ hội, có giới thiệu một couple mới, tưởng ai, té ra là Hảo với Tăng.". Tai tôi đang muốn ù lên đây này nhưng mấy thằng bạn quái quỷ của tôi có chịu tha cho đâu. Tụi nó thao thao kể chuyện Hảo với Tăng, lại còn cười với nhau chí chöhe nữa. Tôi ngồi như chết lặng, ly cà phê đá trên bàn này giờ vẫn còn nguyên, chẳng còn hồn vía đâu mà uống ngụm nào. Hai chiếc loa thùng đặt ở góc quán đang phát ra một giọng nữ rưng rức : "Tại sao anh không là của em ?..." nghe buồn não ruột. Tuân vỗ vai tôi, vẻ mặt đầy thông cảm : "Thôi quên đi, chính mày là thằng chủ động mà !", rồi quay lại nói với Khánh, Luận : "Tụi bây ngồi chơi, tao chở thằng Yên về."

Tôi lẳng lẳng ngồi sau xe Tuân, chẳng nói được lời nào. Tuân cũng vậy, im lặng, chạy xe nhẩn nha, không theo lối về nhà mà chạy ngược xe ra đường bờ sông. Đây là con đường chỉ toàn là công sở, không có nhà dân, bên sông là một công viên chạy dài, cây xanh ngút mắt. Đang giữa buổi chiều nên công viên vắng người. Tuân dừng xe ở một ghé đá nhìn ra sông, không nhìn tôi, nói giọng khê khàng : "Ngồi đây chơi một chút !". Gió từ sông thổi vào nghe mát lạnh. Tuân ái ngại : "Tụi nó chỉ vô tình, không có ý gì !". Tôi cười buồn : "Tao cũng đâu có trách gì tụi nó." thấy ngạc nhiên vì giọng nói quá ư bình thản của mình. Chỉ cách đây chưa đầy ba tháng, cũng nơi công viên bờ sông này, cũng một chiếc ghé đá đại loại kiểu như chiếc ghé đá tôi đang ngồi với Tuân, tôi và Hảo gặp nhau lần cuối, quyết định chia tay nhau, chả rạch rồi được vì sao mà chia tay nhau. Chỉ thấy sau một thời gian yêu nhau gần bốn năm, tôi không dưng nhận ra dường như mình không còn được yêu như thuở ban đầu nữa, cảm thấy hàng tuần, hàng ngày gặp nhau như là bổn phận, người này cứ đến tìm người kia vì chỉ sợ không đến sẽ làm người kia phật lòng... Hảo khẳng định : "Em vẫn yêu anh." mà giọng nghe trống rỗng, như thể Hảo đang trả bài, một bài học Hảo rất thuộc, không phải đắn đo, nghĩ ngợi gì nhiều để rồi chưa đầy ba tháng sau, lại nghe tin Hảo đã tìm được "một nửa" khác của mình. Chợt thấy đau lòng ghé gớm : không lẽ bốn năm trời không còn đọng lại trong Hảo chút gì...

Quyên nhìn qua một lượt căn phòng trọ bẽ bộn của tôi, mấy bộ quần áo chưa giặt gùi thành một đống, gầm giường đầy tàn thuốc lá và giấy vụn, nhăn mặt : "Dạo này, em thấy anh bết bát quá. Anh không sợ Hảo buồn à ?". Tôi lừ mắt nhìn Quyên : "Thứ nhất, anh không làm gì để em

phải nói là bết bát. Thứ hai, Hảo buồn, đâu có liên quan gì đến anh.". Giọng Quyên nghiêm trang : "Em là bạn Hảo, bạn anh. Em không muốn anh như thế này chút nào. Hảo cũng vậy, Hảo cũng không hề muốn sau khi chia tay với Hảo, anh sống như thế này. Anh cứ nhìn lại thử xem sao...". Không để Quyên nói hết câu, tôi nổi nóng : "Anh không cần Quyên dạy khôn.". Quyên vẫn như không : "Lúc này anh không được bình tĩnh, lúc khác em sẽ nói chuyện với anh."

Không hẳn là tôi không biết mình đang sống như thế nào. Không còn Hảo, những thói quen bữa bãi của tôi mặc sức trở dậy, những thói quen mà trước đây Hảo đã tồn không ít thời gian mới dẹp bỏ được. Tôi cố tránh, không muốn để mọi người chung quanh nhìn mình như một thằng thất tình. Giữa đám đông, cố gắng nói to hơn, cười lớn hơn. Đến trường, cười với cô này thật tươi, neho mắt với cô kia thật tình tứ. Lại có cái kiêu nhún vai rất bất cần khi có ai đó hỏi thăm về Hảo, thăm thì kể chuyện Hảo với Tăng. Tôi không lạ gì Tăng, lúc trước học cùng trường với tôi, có một thời vẫn hay đi uống cà phê với nhau, nhưng thấy lạ lắm khi nghe Hảo yêu một người như Tăng. Tăng thuộc tuýp hiền lành, nếu không muốn nói là hơi tẻ nhạt, hoàn toàn khác với tính cách Hảo.

Có khi Hảo như vậy mà khôn ngoan, như trước kia Hảo vẫn bình luận với tôi là cô này cô nọ lấy chồng khôn ngoan, biết đâu rồi Tăng sẽ là một người chồng tốt. Cái mớ lý lẽ này, rốt cuộc chỉ mình tôi cay đắng nhận ra, chỉ để huyễn hoặc mình, làm ra vẻ là mình cao thượng, không thèm chấp với chuyện đã qua, chỉ để giấu nỗi hụt hẫng của một kẻ cứ tưởng mình được yêu nhiều lắm, té ra, bị phẩy tay nhẹ nhàng như cánh lông hồng...

Một buổi chiều ngồi trong căn-tin trường, Tuân nói với tôi : "Cách đây hai ngày, tao gặp Quyên. Quyên gọi lời thăm mày.". Tôi nghe Tuân nói, có cảm giác không buồn không vui : "Tao thấy mệt mỏi lắm rồi, bây giờ tao thấy sợ con gái, nhất là những cô nào liên quan đến Hảo.". Tuân ngậm ngùi : "Tao không nghĩ là mày yêu Hảo đến thế, nếu biết, tao sẽ cản, không cho mày bỏ Hảo.". Tôi cười khan : "Chẳng ai cản được tao !" chợt nghĩ : sao mình cứ buồn, cứ vật vờ thế này mà để làm gì, Hảo có biết đâu, và lại có biết thì cũng chẳng níu kéo được gì... Tôi nhận ra mình đang rất vô lý, vô lý với mình, vô lý với bạn bè mình, với Hảo, và cả với nỗi buồn của mình. Nhưng vẫn không sao quên được nỗi buồn đang dai dẳng...

Tôi cười với Tuân : "Hôm nào tụi mình rảnh rảnh, rủ Quyên đi chơi lòng vòng.". Tuân nhìn tôi nghi hoặc : "Mày nói đùa ?". Tôi vỗ vai Tuân : "Nói thật, thật như tao đang ngồi đây.". Tuân vui vẻ : "Tao mừng cho mày. Nhất định bọn tao, tao, Luận, Khánh sẽ rủ mày nhậu một bữa đã đời, mừng mày tai qua nạn khỏi.". Tôi bàng hoàng, mấy ngày vừa trôi qua của tôi, nỗi buồn của tôi, với bạn bè, lại là "tai nạn" ư ? Tuân đang chệnh choáng vui nên không nhận ra sắc diện của tôi lúc này, nói tiếp : "Mày cũng nên bình thường quan hệ với Hảo đi, Hảo có vẻ lo cho mày lắm, hỏi thăm hoài. Dẫu gì cũng là bạn.". Lại một điều bất ngờ nữa, Hảo mà còn nhớ đến tôi, hay Hảo chỉ tỏ ra quan tâm để tỏ lòng thương hại. Tôi nghe giọng mình run run : "Tao chưa thể gặp Hảo lúc này được. Tao cần có thời gian...". Tuân gật đầu, nhè nhẹ : "Tao hiểu."

Bữa nhậu mà Tuân dự định gồm bốn đứa tôi, mời cả Quyên nữa, lần nữa hoài, không thực hiện được, do lúc thì Khánh bận đi làm thêm, lúc thì Quyên kẹt dạy kèm, rốt cuộc lại là bữa liên hoan mừng cả bọn thi học kỳ và Quyên thi chuyển giai đoạn "qua" trót lọt. Luận nói : "Mừng nhất là mừng cho thằng Yên, chứ tụi mình thì... thương thôi !". Ôi, tội nghiệp cho đám bạn của tôi, cứ hỏi hộp sợ tôi không gượng nổi mà "qua" khỏi kỳ thi này. Khánh vỗ vai tôi : "Tao không ngờ mày cũng ngon lành quá xá.". Quyên nhẹ nhàng hơn : "Em chúc mừng anh !", chỉ có Tuân là cứ nhìn tôi tủm tỉm, chẳng nói năng gì. Tôi thấy lòng ấm áp nhiều lắm, sung sướng một cách ngượng nghịu : "Tụi bây có im không nào, có phải chỉ mình tao "qua" được đâu !".

Khánh và Luận ủng hộ một con gà trống tơ, con gà mà hôm hai đứa về quê Luận xin "viện trợ" mang lên, gửi nhờ Quyên nuôi hộ mấy ngày nay. Tuân mang đến hai chai "Lúa Mới", phân trần là để gây không khí khi thấy Quyên rướn mày vẻ ngạc nhiên. Quyên đến phòng tôi trọ từ sáng

sớm, dọn dẹp, tìm một bình hoa, cắm vào mấy bông cẩm chướng, loại hoa ngày xưa Hảo rất thích, rồi cười cười hỏi tôi : "Hôm nay Quyên mời bạn của Quyên đến, anh Yên có đồng ý gặp bạn Quyên không?". Tôi không nghĩ gì cả, cũng cười : "Anh sợ gì?".

Cả bọn hè nhau vào chuẩn bị cho bữa liên hoan, Khánh cắt cổ gà, nhỏ lông, Quyên vo gạo, Tuấn lôi chiếc bếp dầu cũ rích mấy tháng rồi tôi không đụng đến ra sửa, tôi với Luận ngồi nhặt rau. Gần trưa thì Hảo đến, rụt rè như thể lần đầu tiên đến nhà tôi, gật đầu nhìn tôi chào khế. Tôi hơi bị bất ngờ, không ngờ cô bạn mà Quyên nói là Hảo, không nghĩ Hảo lại "gan cùng mình" đến chỗ tôi nên lúng búng không biết phải nói gì.

Không hẳn là trong tôi đã hết đi những xao động cũ... Hình như chỉ có mình tôi là ngạc nhiên khi thấy Hảo xuất hiện, Khánh và Luận cứ nhìn tôi tùm tùm. Tuấn huých nhẹ tay tôi : "Nào, chúng tớ "bản lĩnh đàn ông thời nay" đi mày!". Tôi kéo ghế mời Hảo ngồi, rót nước mời Hảo : "Em vẫn khỏe?". Hảo e dè : "Dạ, cũng thường." rồi nhìn mấy bông cẩm chướng cắm trên bàn, cười nhẹ : "Em đến mừng anh và bạn bè ! Anh có giận em?". Tôi không nghĩ là Hảo sẽ hỏi thẳng tôi một câu như vậy, ngập ngừng bảo : "Thôi, chuyện cũ mà, cho qua đi!", biết là sẽ khó lắm đây, nhưng rồi cũng sẽ là chuyện cũ. Một thoáng yên lặng, tôi chạnh lòng nhận ra : Hảo vẫn đấy, tưởng chừng không khác gì trước đây, nhưng lại không còn như của ngày xưa, mọi chuyện cứ như mới hôm qua thôi nhưng bây giờ đã khác lắm rồi. Tôi hỏi : "Sao Hảo không đưa Tăng đến chơi?". Nét mặt Hảo giãn ra nhẹ nhõm : "Dạ, sáng nay ảnh bận."

Quyên khệ nệ bưng lên nồi cháo gà nghi ngút khói : "Nào, anh Yên, Hảo, giúp em một tay!". Tôi dọn nhanh mớ sách vở, bình hoa trên bàn, Hảo nhanh nhẩu : "Nước chấm pha chưa, để Hảo pha nước chấm." rồi lục cái rổ phía cuối phòng tìm tỏi, ớt. Chỉ một loáng, mâm bát đã sẵn sàng. Tuấn cẩn thận rót "Lúa Mới" ra mấy cái cốc nhỏ xíu không biết moi ở đâu ra : "Nâng cốc đi, mừng mọi người!". Tôi nâng cốc lặp lại theo Tuấn : "Mừng!" rồi uống. Người tôi nóng phừng, mắt tôi long lanh, tôi nhìn những khuôn mặt bạn bè, thân quen quá, rồi thấy trước đây mình thật vớ vẩn khi trái tim ích kỷ của mình cứ khư khư ôm mãi nỗi buồn tự chuốc lấy...

Tôi bối rối nhìn ra ngoài sân. Chao ơi, cái màu nắng sao mà cháy lòng đến thế...

Lụy tình

Thì tiếc với nhau làm gì những ràng buộc khát khe của cuộc đời này. Chúng tôi hỏi hả lao vào nhau như ngàn đời nay đã thuộc vào nhau. Trân trọng. Dịu dàng. Chia sẻ. Đây đam mê.

Trong những tháng ngày buồn bã nọ, tôi gặp nàng. Gặp nhau ở một nơi mà trong quan niệm của nhiều người, khó lòng là nơi có thể bắt đầu của những mối quan hệ nghiêm túc. Quan hệ của tôi với nàng có là một mối quan hệ nghiêm túc? Chỉ biết rằng sau này, đó là mối quan hệ ám ảnh tôi. Không hẳn chỉ là ám ảnh mà còn để lại trong tôi nỗi bất lực, xa xót đến đau lòng.

Chúng tôi quen nhau trên phòng chat của mạng Vietfun. Lúc đó, nàng là `nguoim_sau_mong`. Nick của nàng làm tôi nhớ đến mấy câu thơ của thi sĩ tiền chiến Lưu Trọng Lư: "Em chỉ là người em gái thôi- Người em sâu mộng của muôn đời...". Tôi vốn yêu thơ Lưu Trọng Lư nên chẳng có gì ngăn cản `changoi_trai_hao_hiep` là tôi click vào nick `nguoim_sau_mong` để làm quen. Cũng cần phải nói thêm, tôi vốn không phải là người mê chát chít và làm quen trên mạng. Nhưng một buổi chiều cuối tuần xa Hân, nằm một mình trơ trọi trong căn gác trọ tràn ngập một thứ ánh sáng nhờ nhờ, còn biết gì hơn là mặc áo quần xuống phố, nói liên lạc với thế giới bên

ngoài bằng cách ghé vô một tiệm net. Và chat. Chat vu vơ. Chat cho qua buổi chiều cô độc. Để rồi tình cờ gặp nàng...

Thoạt đầu, chỉ là những câu bông đùa, bỡn cợt lếu láo. Nếu trên đời này có một thế giới nào đó giả dối một cách đầy thân thiện, thì đó là chat. Không ai bộc lộ mình thật thà qua chat. Chỉ có nàng. Lời lẽ tưởng chừng vô cảm nhưng tâm sự về sự trống rỗng, nỗi cô đơn thì rất thật. Thật đến rã rời... Thay vì xua tan đi nỗi cô đơn trong tôi, tôi lại làm dày thêm mình bằng niềm thương cảm dành cho nàng. Người yêu của nàng đi xa (giống tôi!). Khi đi xa, người ấy đầy những ghen tuông và nghi ngờ mà không cho nàng có cơ hội giải thích (giống người yêu tôi ở quê!). Tệ hơn nữa, người ấy lại làm tổn thương nàng bằng cách làm như vô tình để cho nàng thấy dấu vết của những mối quan hệ ngoài luồng khác. Nàng thì không thể nào quên hẳn được. Không phải là em không thể có được những cái khác tốt hơn nhưng em không đành lòng từ bỏ cái mình mất công gầy dựng mới có. Không dễ dàng từ bỏ những thói quen, và yêu thương là thói quen khó bỏ nhất. Nàng hẳn đã suy nghĩ rất nhiều mới có được quyết định. Dù quyết định đó làm nàng đau lòng. Còn Hân của tôi, trong mấy e-mail gần đây nhất, đã xa xôi nhắc đến một anh kỹ sư Việt kiều con trai bà bạn của mẹ em. Hình như Hân không sẵn lòng giữ lại. Trong Hân đang manh nha ý nghĩ từ bỏ...

Như kết quả tất yếu của mọi mối thân tình khác trên đời này, chúng tôi hẹn gặp nhau. Mỗi thân tình của chúng tôi chỉ mới được gầy dựng trong vòng có vài tiếng đồng hồ thôi, nhưng có hề gì. Nơi hẹn gặp nhau là quán café Grammy gần hồ con Rùa. Quán có ô cửa sổ hình tròn nhìn xuống đường, tôi thích ngồi nhìn xuống dòng người xe nhộn nhịp dưới đường để có cảm giác mình được thuộc về một thế giới khác nhân nhả và thuần khiết hơn cái thế giới bụi bặm người xe dưới kia. Dù chỉ là tạm bợ và tự đánh lừa mình. Nàng từ cái thế giới bụi bặm kia đi lên, mái tóc đen dày, đôi mắt cũng đen dày, khuôn mặt xanh xao và ngơ ngác. Ở nàng toát ra một dáng vẻ gầy yếu, mong manh dễ vỡ. Chỉ dám gượng nhẹ, nâng niu. Như thể nàng sẵn sàng biến tan, trôi đi mất. Tôi đột nhiên trỗi dậy ước muốn được là người che chở, bảo bọc nàng, suốt đời... Nàng nói: em tên Lâm. Anh tên Hải. Anh là Sơn. Anh với em sẽ chỉ là anh em, bạn bè. Không gì hơn. Nàng nói như để xác lập rõ ràng mối quan hệ của tôi và nàng, dù trong tôi đang có một tiếng nói phản đối yếu ớt. Rằng tên của tôi đứng bên cạnh tên nàng hay gấp ngàn lần khi tên nàng đứng bên cạnh tên hân... Rằng anh thích em, có thể rồi sau này sẽ khác... Một sự phản đối chẳng có chút xíu thuyết phục nào. Nhưng tôi lại nói với nàng bằng một vẻ mặt rất tử tế, tử tế một cách máy móc: anh với em sẽ là anh em, bạn bè. Anh mong em hạnh phúc. Em hạnh phúc là anh vui rồi. Nàng ngây thơ tin, giả vờ ngây thơ tin. Tôi lại là chàng trai hào hiệp chân thành, tốt bụng và biết lắng nghe. Nàng tâm sự với tôi gần như mọi điều trong mối quan hệ tình yêu rối rắm của nàng. Rồi nàng khóc. Mấy lần tôi lục khăn giấy đưa cho nàng. Có lúc, lau cả nước mắt trên gò má xanh xao của nàng.

Nàng rủ tôi đi dạo loanh quanh. Ừ thì đi. Tôi chở nàng đến khu Sài Gòn Square, đi loanh quanh tìm mấy đĩa nhạc tình ca... May mắn làm sao, chúng tôi có cùng chung sở thích. Ghé quán Thành Nội ăn bún bò Huế cay hít hà. Tạt sang Galaxy coi phim "Narnia - vùng đất huyền thoại" để được thấy nàng ôm cánh tay tôi cười khanh khách với những Dương tử, Nhân mã và những con thú biết nói tiếng người ngộ nghĩnh, đầy mê hoặc... Chỉ một buổi chiều tối, tôi đã không còn nghĩ nàng là người mới quen. Như chúng tôi đã thân thiết với nhau tự lâu lắm rồi. Nàng nói: đi chơi với anh vui lắm. Hải chẳng bao giờ đưa em đi chơi được như vậy. Nàng không biết nói vậy sẽ làm tôi đau lòng. Rồi thoáng chút bối rối băng quơ, nàng nói: Em ước gì mình vô cảm. Tôi cũng nói: Anh cũng ước gì mình vô cảm. Không biết bằng cách nào đó, tôi nhận ra nàng ở trong vòng tay tôi. Tôi cũng ở trong vòng tay nàng. Thật chặt! Môi tôi gắn chặt trên môi nàng. Run rẩy đến tê người. Môi nàng mặn chát. Nàng khóc. Mắt tôi cũng sưng nước...

Lúc đưa nàng bước lên bậc thềm một khách sạn nhỏ nằm trên đường Thi Sách, trong tôi thoáng có ý nghĩ mẫn nguyện: mình chẳng mất gì... Ừ, thì tôi chẳng mất gì cả. Còn nàng? Nàng có mất gì không? Vào thời khắc này, chính lúc này, chúng tôi là những kẻ cô đơn đang tuyệt vọng... Tuyệt vọng vì cái mình sắp mất. Tuyệt vọng vì nỗi chông chênh nhìn thấy trước. Thì tiếc với nhau làm gì những ràng buộc khắt khe của cuộc đời này. Chúng tôi hối hả lao vào nhau như ngàn đời nay đã thuộc vào nhau. Trân trọng. Dịu dàng. Chia sẻ. Đầy đam mê. Như không hề có ý nghĩ vương bận nào về Hải của nàng, về Hân của tôi. Cũng không hề có chút áy náy mặc cảm sai trái, tội lỗi. Và tôi đau lòng nhận ra, tôi chưa bao giờ có được cảm giác thăng hoa này trước đây với Hân, với bất kỳ một người con gái nào khác. Chỉ riêng với nàng. Chỉ riêng với nàng, tôi thật sự là Adam. Nàng là Eva. Đem như có lửa... Bao trùm chúng tôi là hạnh phúc, là bình yên. Bình yên trọn vẹn. Chúng tôi nằm bên nhau, trong vòng tay nhau, không ai nói với ai một lời. Rồi chúng tôi hôn nhau, thật nồng nàn như thể sẽ không còn một lúc nào khác, một lần nào khác. Đem như sáng bừng, một thứ ánh sáng rất lạ. Huyền hoặc và tinh khôi. Ngày mai, sẽ là một ngày mới, sẽ có một tôi và nàng mới. Chúng tôi đã quá đủ chín chắn, trưởng thành để biết đâu là hạnh phúc, là tình yêu đích thực của đời mình. Chúng tôi đã thuộc về nhau, và sẽ không bao giờ rời xa nhau...

Nàng đã bỏ đi tự lúc nào khi tôi tỉnh dậy. Không để lại một dòng nhắn để lại. Chỉ một số phone di động nhưng "số máy quý khách vừa gọi ở ngoài vùng phủ sóng..." Gã đàn độn là tôi, ngồi thộn mặt vì hạnh phúc và bối rối. Tay bấm điện thoại liên hồi. Không rành mạch được cảm xúc của mình. Có phải là một giấc mơ? Không thể là một giấc mơ. Sợi tóc của nàng còn vương trên gối, hơi thở của nàng vẫn còn lẩn quất quanh đây... Tim tôi thất lại. Tôi có phải là kẻ thừa nước đục thả câu? Nàng có phải là cô gái sống buông thả? Không có khái niệm đức hạnh trong ý nghĩ của tôi về nàng. Chỉ có thể là tình yêu. Nàng đã yêu tôi. Chắc chắn vậy rồi. Quên đi gã Hải ghen tuông, quên đi em Hân và câu chuyện chết tiệt của em về gã kỹ sư Việt kiều. Nàng yêu tôi. Tôi bay trên mây vì sung sướng...

Em không yêu anh. Nàng nói: Em chỉ yêu Hải. Anh là anh của em, là bạn của em. Em không buông thả, nhưng em cũng không phải là đứa con gái trinh tiết. Em cảm ơn anh vì tất cả, vì anh đã hiểu em, và chia sẻ với em. Tôi đau đớn: vậy sao em...? Nàng lắc đầu buồn bã: Nếu chuyện đêm đó làm anh tổn thương, em thật sự xin lỗi. Đừng bắt em giải thích. Em yêu Hải!

Chúng tôi vẫn tiếp tục gặp nhau, vẫn ngồi ở ô cửa sổ hình tròn ở quán Grammy nhìn xuống đường, chỉ gặp nhau rồi về, không lợi loanh quanh Sài Gòn Square tìm mua đĩa nhạc, không ăn bún bò Huế, không ghé Galaxy coi phim. Thỉnh thoảng, nàng mang cho tôi mượn một vài đĩa rock, dù biết thừa tôi không hề thích loại nhạc đó. Giả vờ kể cho tôi nghe những thói quen đáng ghét của nàng, những mối quan hệ mà nàng cho là bừa bãi của nàng (tôi thì chẳng thấy có gì đáng như lời nàng nói!). Và kể về Hải. Luôn luôn, câu chuyện nào của nàng rồi cũng dẫn về Hải. Rằng Hải đã học xong, sắp về nước. Tụi em sẽ cưới nhau, rồi sẽ sang bên kia định cư.

Như một cách tự huyễn hoặc mình. Nàng say sưa về Hải, phớt lờ mọi cảm giác của tôi. Khi bắt chợt tôi hỏi, dạo này Hải có hay e-mail, có chat với em, có hay gọi phone về cho em không thì nàng bối rối, tránh không nhìn vào ánh mắt tôi. Như không kim lòng được, nàng thú nhận rằng Hải không còn liên lạc với nàng nhiều như trước đây. Nghe nói bây giờ hay cập kê với một cô bé xinh xắn người Hà Nội, cũng là du học sinh bên đó. Bạn nàng ở bên đó e-mail về kể nàng vậy. Nàng cũng nói một cách tin tưởng rằng em tuyên bố với Hải rồi: không có ai yêu anh bằng em đâu, anh cứ đi, khi nào chán nản, mệt mỏi thì về với em, em lúc nào cũng chờ đợi anh. Sặc mùi tiểu thuyết ba xu! Một người thông minh như nàng mà cũng lụy tình đến thế sao. Tôi vừa thương vừa giận nàng: sao em khổ vậy? Nàng gật đầu: hình như em chỉ tỉnh táo với chuyện của người khác. Có thể anh cho là em ngu ngốc, nhưng em yêu Hải. Chắc số em kiếp trước mắc nợ Hải. Tôi nổi nóng: Số má gì! Em tự làm khổ mình thì có. Hải không bao giờ quay lại với

em đâu. Khi em tự đặt mình vô thế xuống nước van nài Hải như thế, em đã làm cho Hải không còn tôn trọng em nữa. Không tôn trọng nhau thì làm gì còn tình yêu?
Nàng khóc, đấm thùm thụp vào vai tôi: Sao lúc nào anh cũng cứ nhìn thấu em? Tôi bàng hoàng: Anh nhìn thấu em? Nhìn thấu em mà ngày càng xa cách em... Nàng tức tối nhìn tôi qua ánh mắt sững nước: Em không cần anh. Em ghét anh. Sao không bớt hiểu em đi một chút? Tôi ôm chặt nàng, răng cắn chặt vào môi, đầu điếng. Nước mắt tôi chảy dài... Chưa chịu tỉnh ra sao, hả tôi? Nàng ở trong vòng tay tôi đây nhưng hồn trí thì đi đâu mất rồi!

Sài Gòn, tháng 7/2006

Hộp mật

Không ai ngờ, kể từ lần chia tay cuối năm học phổ thông, là phải gần mười năm sau, cả bọn mới có dịp ngồi lại đầy đủ với nhau. Mà cái dịp gặp nhau này cũng kỳ lạ lắm, suốt mười năm, hết Tết rồi đến hè, năm nào cũng ỉ ới hẹn ngày này ngày nọ họp mặt, vậy mà chẳng năm nào thực hiện được. Đùng một cái, không hẹn mà Huân từ Sài Gòn bay về dự đám cưới em gái cũng đúng vào lúc Thiện về Đà Nẵng dự một cuộc hội thảo về bệnh tim mạch tại chính bệnh viện nơi Thảo làm. Sáng Chủ Nhật, kéo về nhà Quyền - Thảo ngồi tán phét, đây là cặp duy nhất trong nhóm sau này thành vợ thành chồng, cả bọn mới chợt nhận ra sao mà đông đủ vậy, chỉ còn thiếu mỗi Nhận. Quyền với Thiện cấp tốc phóng xe Honda vào Hội An kiếm Nhận. Nghe nói cô giáo Nhận bây giờ về dạy ở trường cũ, vẫn chưa lập gia đình, toàn đi chơi với học trò. Thoạt đầu thì Nhận có hơi nhăn nhó : sao mà chẳng báo trước chi cả, tối nay tui có lớp dạy thêm, nhưng Thiện nói : đẹp, đẹp hết, Nhận mà không đi thì đừng nhìn mặt tui nữa. Nhận đấm đo một hồi, cuối cùng thì đi. Quyền rủ : ở lại nhà tao kiếm cái gì về nấu ăn đi, nhưng Thiện gạt đi, bảo cứ tới quán mà ngồi, ở nhà bắt Thảo với Nhận lo nấu nướng suốt, vui gì nổi. Thảo thì khen : đúng là Thiện giỏi thiệt, lâu nay, cứ hễ báo bất ngờ thế này thì đổ ai lỗi được Nhận ra khỏi nhà...

Nơi cả bọn ngồi họp mặt là một cái quán nhậu mái tranh vách nứa sơ sài bên bờ sông, phải chạy xe qua một chặng đường đất ngoằn ngoèo, hai bên là đồng ruộng mới đến được. Ngồi trong quán nhìn ra sông, thấy mặt sông sóng sánh nước, gió thổi nhẹ nhẹ, mơn man. Thiện là người dẫn đường đến đây, bắt đầu quảng cáo : ngó dzậy mà không phải dzậy nghe, đồ nhậu ở đây ngon số dzách. Khi Thảo thắc mắc sao Thiện ở Sài Gòn mà rành quán nhậu ở Đà Nẵng quá thì Quyền lờm Thảo là đàn bà nhiều chuyện. Vốn hiền lành, nên thấy chồng lờm mình, không biết vì sao mình bị lờm nhưng Thảo cũng ngồi im lặng. Chỉ có Huân và Nhận là không có ý kiến gì. Khi gọi món nhậu cũng vậy, Thiện huyền thuyên giới thiệu hết món này đến món khác, trong sự phụ họa của vợ chồng Quyền - Thảo thì Nhận với Huân vẫn làm thinh. Thảo giúi cái thực đơn vào tay Nhận bảo Nhận đi chợ đi, Nhận cũng chỉ liếc qua một cái rồi đùn qua Huân : Huân đi chợ giùm Nhận đi, Nhận không rành ! Chỉ có Thảo là phát hiện sao hôm nay Huân và Nhận có vẻ ít nói. Nhận nhìn qua Huân, không biết Huân thế nào chứ Nhận thì Nhận thấy mình có vẻ như xa lạ với cái không khí này, mặc dù vẫn Thiện đó, vẫn Quyền, Thảo, và Thiện, những người bạn thân thiết của Nhận ngày xưa.

Buổi họp mặt chỉ thực sự nóng lên khi chủ quán mang món nhậu đầu tiên ra, Quyền giục mọi người nâng ly : tụi mình cùng một cái mừng họp mặt, rồi nhắc lại hồi xưa, lúc liên hoan chia tay cuối năm mười hai, Thiện bị bọn con trai trong lớp phục rượt, chỉ mới mấy ly để nhỏ nhỏ mà Thiện phải nằm li bì cả buổi tối. Thiện cười lớn : hồi đó thì vậy chứ bây giờ á, tao chấp cả Quyền, cả Huân, cả hai bà phụ nữ ngồi đây. Cả bọn râm râm nhắc lại chuyện thời đi học, cơ man là chuyện, rồi làm như vui miệng, Huân nhắc lại cả chuyện ngày xưa Huân để ý Nhận.

Nhận ngỡ ngác, sao mình chẳng biết gì, bất chợt giật mình vì thời đi học, Nhận chỉ lo nương mộ Thiện, đâu có thèm biết đến thằng con trai nào khác. Mà công nhận hồi đó Thiện học giỏi thiệt, suốt ngày chỉ biết có học, không biết đến chuyện gì khác. Có như vậy, Thiện mới thành đạt như bây giờ, mới chừng gần ba mươi tuổi chớ mấy, mà đã chễm chệ là bác sĩ giỏi có tiếng ở một bệnh viện chuyên tim mạch lớn nhất nhì Sài Gòn. Càng lúc, Nhận càng nhận ra Thiện thay đổi nhiều quá, Thiện "đời" hơn, nhưng lại như chẳng thay đổi gì, vẫn ham học và tiến thủ như xưa, như thể trong Thiện có hai con người, mà con người kia bây giờ Nhận mới có dịp nhận ra.

Thảo đòi cụng ly chọc Huân : hồi đó, ông để ý Nhận, sao không nói, mà bây giờ nói thì cũng đâu có muộn, ông chưa vợ, Nhận chưa chồng, xấp lại với nhau cũng tốt. Huân lúng búng cười, chỉ tỏ ra lúng búng một lát thôi, rồi chống chế : để từ từ Huân vô lại Sài Gòn dứt khoát với bồ Huân đã rồi tính sau vì tụi Huân lỡ đám hỏi rồi. Câu khai báo thiệt thà của Huân làm cả bọn cười ngất, Nhận thì đỏ rừ hai má. Huân bây giờ bạo miệng quá, ngày xưa, Nhận toàn ăn hiếp Huân, bây giờ thì đáng đời Nhận chưa. Cả cặp Quyền - Thảo cũng không được tha. Huân kể lại hồi Quyền còn học kỹ thuật điện, có lần Quyền rủ Huân đến trường trung cấp y tế kiểm Thảo, lúc đó Thảo học ở đó, mới tám giờ tối mà cổng trường đã đóng chặt, Huân với Quyền ở ngoài song sắt, Thảo ở trong song sắt nói chuyện đến gần mười một giờ đêm, y như cảnh đi thăm tù, rồi kết luận : hồi đó thằng Quyền kỳ công thiệt ! Quyền choàng vai Thảo, cười khoái trá : như vậy mới cưới được vợ chứ, đâu như tụi bây, giờ này vẫn cứ lông bông.

Thảo hỏi thăm Thiện đôi điều trong lĩnh vực y tế của hai đứa, Thiện trả lời, cặn kẽ và thâu đáo, lúc này thì Thiện không còn cái vẻ bông đùa tầm rỗng như lúc đầu gặp nhau. Thiện là vậy, khi nói tới học tập, công việc, trở nên nghiêm túc hẳn. Rồi luôn tiện, Thiện kể chuyện khám chữa bệnh ở Sài Gòn, lao vào việc mới thấy bệnh nhân tim mạch nhiều người có hoàn cảnh thương tâm lắm. Bệnh nhân đồng hương vào Sài Gòn chữa bệnh, tìm đến Thiện cũng nhiều. Vợ Thiện làm ở ngân hàng, đã có một con gái, và Thiện đang tính vài năm nữa bỏ hết về Đà Nẵng mở một bệnh viện tư chuyên ngành tim, để bệnh nhân quê mình đỡ đi xa châu chực, tốn kém. Quyền nghe Thiện nói, vỗ tay : mày về đây tao có bạn nhậu rồi, bất chợt quay qua nhìn Thảo, giả là cười khi thấy Thảo lườm Quyền sắc lẹm. Phần Thiện là vậy, còn khi hỏi đến Huân, Huân chỉ cười : Huân làm thợ thổi, bây giờ có một cơ sở in lụa khoảng mười mấy công nhân trong Sài Gòn. Bạn gái của Huân là thợ may, dự định cuối năm nay sẽ cưới. Đời Huân chỉ thế thôi, hồi đi học thì mơ mộng đủ thứ, nhưng lại không làm được gì lớn lao, rồi cũng qua. Huân còn nói thêm là ở Sài Gòn, lúc nào buồn thì Huân đi tìm Thiện uống cà phê. Như là tìm lại chính mình, như để có một chỗ dựa tốt đẹp để mà sống tốt. Nói qua nói lại một hồi, cả bọn chia mũi dùi quan tâm về phía Nhận. Nói về công việc, Nhận bây giờ dạy ở trường cũ mà ngày xưa cả bọn vẫn học. Thầy cô cũ có người đã nghỉ hưu, có người vẫn còn dạy chung trường với Nhận. Cô Hân, cô giáo chủ nhiệm ngày xưa, đã nghỉ hưu cách đây mấy năm. Thịnh thoảng gặp Nhận, cô vẫn hỏi thăm về Thiện, về Huân, không giấu giếm rằng ngày xưa trong lớp, cô thương hai người này hơn cả vì hai người đều học giỏi và ham học, chỉ tiếc là hoàn cảnh sau này có khác nhau. Nhận kể bây giờ mời hợp phụ huynh, thịnh thoảng Nhận có gặp bạn bè cũ đi họp cho em, cho cháu, vui lắm. Có một vấn đề ai cũng quan tâm là sao Nhận chưa chịu lấy chồng thì Nhận không chịu nói đến. Ừ, thì lấy chồng cũng quan trọng đấy, nhưng Nhận không yêu thì làm sao Nhận lấy chồng cho được. Nhận kể là ba mẹ Nhận cũng hối Nhận lấy chồng, nhưng chẳng lẽ để con gái ra, nuôi lớn lên chỉ để cho lấy chồng. Thiện nhìn Nhận ca cẩm : không được, không được, Nhận phải lấy chồng đi, Nhận nhìn cái vẻ ca cẩm như ông già của Thiện, tức mình chọc lại : Tại Thiện cưới vợ rồi nên Nhận không còn biết lấy ai. Hai tai Thiện đỏ lên, bối rối, trong lúc Thảo nheo mắt với Nhận, ranh mãnh : hồi chiều đến giờ chỉ nghe Nhận nói câu này là thật nhất.

Càng về sau, không khí như chùng xuống, lặng lẽ hơn. Thiện trầm ngâm : lần này gặp nhau, được ngồi nói chuyện thế này, Thiện thấy ấm áp nhiều lắm, Thiện có thể nói linh tinh mà không

phải dè chừng ai, Thiện thấy nhẹ lòng vì được chia xẻ, tâm sự thoải mái với bạn bè. Quyền và Thảo thì nói chưa có lúc nào được cười giòn thoải mái như hôm nay. Nhận vui vẻ : chiều nay, Nhận có cho học trò nghỉ học một bữa để đi chơi, rồi mai mốt về dạy bù, Nhận cũng thấy xứng đáng. Huân ngồi im lặng ngắm nghĩa Nhận từ nãy đến giờ, đột nhiên, buông một câu nhận xét : cả chục năm rồi mà hình như Nhận chẳng thay đổi gì mấy, chẳng già đi chút nào, trong khi đứa nào bây giờ ra đường cũng bị tụi choai choai kêu là cô, là chú ! Quyền tò mò : Nhận đi dạy có bị học trò chọc không, chứ tui mà làm học trò á, hà hà, cô giáo Nhận chỉ có khóc với tui. Nhận cười : tại vì Quyền là bạn của Nhận nên nói vậy chứ là học trò Nhận hả, Nhận trừng mắt một cái thì chỉ có mà chết khiếp. Nhận còn kể là học trò Nhận vui lắm, lứa học trò đầu tiên của Nhận bây giờ có đứa nào dám cưới, lại đến mời Nhận, trên thiệp mời ghi là mời "thầy cô Nhận", rồi Nhận chê là "thầy cô Nhận", tên gì mà dở òm. Huân chọc : Nhận cố kiếm một ông đi, báo với Huân, Huân sẽ in thiệp cưới miễn phí cho, chắc chắn là tên sẽ hay hơn là "thầy cô Nhận". Tự nhiên, cả bọn ngồi dự trù đám cưới Nhận tụi nó sẽ làm gì. Thiện tình nguyện từ Sài Gòn về bưng quả và khám bệnh, chữa bệnh miễn phí cho hai vợ chồng Nhận trước khi cưới, cười hà hà nói là phải kiểm tra si-đa, si-điéc đàng hoàng chứ thời buổi này không tin ai được. Quyền nhận lo phần văn nghệ, âm thanh ánh sáng, Thảo phụ trách nấu ăn, Huân lo khâu in thiệp và trang hoàng sân khấu... Tụi bạn bàn luận rôm rả quá, làm hai má Nhận đỏ rừ, Nhận phải làm bộ quát lên : quan trọng nhất là tìm cho tui một chú rể mà sao chẳng có ai xung phong tìm giùm hết vậy nè ?

Tìm cho Nhận một chú rể ? Chuyện này khó đây, nhưng đâu có phải là không làm được. Như cây cỏ vun trồng rồi sẽ có ngày ra hoa, hạnh phúc tất sẽ đến với những ai sống tốt trên đời.

Lạc giữa chốn quen

1. Tôi vào lại Sài Gòn trong một chuyến đi bất ngờ, không hề dự tính trước, hoàn toàn vì công việc, sau gần sáu năm xa cách. Anh Hạo, khi bàn giao công việc cho tôi trước chuyến đi, vỗ vai thân tình : "Nếu mọi chuyện tốt đẹp, Mẫn có thể ở lại trong đó chơi vài ngày, thăm bạn bè, người yêu cũ." kèm theo một cái nheo mắt. Tôi cười : "Em đã book vé Thứ Hai đi, Thứ Tư về, sao anh không nói sớm hơn.". Chi, trên đường đưa tôi ra sân bay, dặn : "Anh vô trong đó, coi có cái gì đó hay hay thì mua về cho em !" . Cái gì đó hay hay của Chi là một cái kẹp tóc, hay một bộ dụng cụ làm bếp đầy rẫy ở các siêu thị Sài Gòn. Chi nói mà không hề nhìn mặt tôi, không biết lời dặn dò này của Chi làm tôi buồn lòng, như thể Chi không dặn dò gì thì tôi sẽ không hề nhớ đến Chi. Con đường dẫn ra sân bay có một đoạn đang được tráng nhựa lại, nắng, gió, và bụi tung mù mịt. Tôi chậm chậm đưa khăn tay lên chạm mắt, cay xè, mà hình như không phải vì bụi.

Sài Gòn đón tôi bằng cái nóng ghê người, ba mươi một độ rưỡi. Tôi ngã người khoan khoái trên chiếc taxi về khách sạn, chiếc taxi sơn độc một màu vàng vọt, người tài xế kính cẩn mở cửa, đóng cửa xe khi tôi bước lên, bước xuống. Khách sạn ở ngay trung tâm, cách chỗ tôi làm việc chưa đầy nửa cây số, máy lạnh mát rượi, thảm lót sàn êm như nhung, cũng những nhân viên phục vụ mở cửa, đóng cửa, và giúp mang hành lý lên phòng. Tôi cố để không tỏ ra ngỡ ngàng nghiu, những tiện nghi phục vụ chu đáo này ngày thường tôi có mơ cũng đâu thấy được, trong đầu đang có tiếng tắc lười : tiền trong tiêu chuẩn công tác, cơ quan chịu hết, có mất mát gì của mình. Nhìn bộ vó của tôi bây giờ, cà vạt, giày da bóng lộn, Samsonite sang trọng, điện thoại di động giắt lưng, có ai nghĩ là lột bộ vó này ra, tôi về ở nhà thuê, một căn gác, ẩm thấp, mùa hè nóng như một cái lò bánh mì. Cũng đâu ai biết được tôi đang phải dành dụm từng đồng để tìm cho được một chỗ ở của riêng mình, cho một đám cưới mà Chi đang từng ngày chờ đợi. Mà ngày thì vẫn trôi đi với viễn cảnh sống chung mãi hoài chỉ là dự tính...

2. Buổi tối rảnh rỗi đầu tiên ở Sài Gòn, tôi nằm dài ở phòng khách sạn, mát lạnh, mắt đăm đăm

nhìn vào kênh âm nhạc MTV trên ti vi khách sạn, đầu óc như không nghĩ ngợi, không còn nhớ gì, trống rỗng. Đúng tám giờ thì tôi vùng dậy, phone cho Đạt. Đạt là bạn cũ của tôi, thời đi học chơi với nhau khá thân, bây giờ đang làm ở một công ty quảng cáo của Mỹ. Đạt không phải là đứa tôi không nhớ đến khi có dịp vào lại Sài Gòn, nhưng gặp nhau để nghe nó hỏi thăm, để thấy cuộc sống của nó bây giờ với mình khác nhau nhiều quá là điều tôi không hề muốn. Xem ra, cục mặc cảm nghèo khó trong tôi lúc nào cũng to, nhưng tối nay, tôi thêm gặp Đạt quá, lâu lắm rồi không gặp nhau. Chưa đầy mười phút sau cú phone của tôi, hai vợ chồng Đạt, mỗi đứa một xe phóng đến, vừa ló mặt đến quầy lễ tân khách sạn đã cười ha hả. Hà, vợ Đạt, hoa khôi của lớp tôi ngày xưa, hồ hởi : "Lâu quá mới lại được gặp Mẫn, tụi này mừng ghê.". Đạt, trông chừng chắc hơn nhiều, mập phệ, ra dáng thành đạt, mừng rỡ ôm vai tôi : "Mày sao gầy quá ?" rồi kéo tay tôi : "Đi, đi một vòng, kiếm chỗ nào đó nói chuyện chơi.". Rồi Đạt chở Hà, giao một xe cho tôi, lòng vòng qua những con đường người xe vun vút, những con đường ngày xưa tôi quen thuộc lắm, bây giờ lại thấy mình như kẻ lạ.

Một chỗ nào đó ngồi nói chuyện chơi mà Đạt và Hà chọn là một tea-room sang trọng ở góc đường Hàm Nghi, nằm trên gác hai của một căn nhà cao tầng. Đạt nói với tôi : "Tao vẫn còn nhớ gu của mày, chỗ này yên tĩnh, nghe nhạc thích lắm !". Khi chúng tôi vào, trên sân khấu nhỏ đặt giữa khán phòng trang trí bằng vô số những hình ảnh vẽ cách điệu cảnh đồng quê Việt Nam, một cô ca sĩ trẻ mặc áo dài, tóc dài rẽ xuống hai bên vai, đang hát : " Chiều một mình qua phố, âm thầm nhớ nhớ tên em...". Đèn sân khấu chiếu vào mặt cô một thứ ánh sáng xanh bệch làm cô trông giống một pho tượng, có vẻ hư thực. Bài hát này ngày xưa có lần My bắt tôi tập để hát tặng My nhân sinh nhật mười chín tuổi. Tôi chợt nhớ đến My, cách đây mấy năm, My đã theo chồng về một xứ xa lạ nào đó, một đời sống êm đềm với những đứa con lai kháu khỉnh chờ đón, không biết bây giờ, My có còn nhớ bài hát một thời mộng mị. Chuyện tình ngày xưa với My, và những kỷ niệm cũ, với tôi, cũng giống như một cơn mộng mị, bởi nó đẹp và tan biến nhanh. Mà có ai có thể sống trong mộng mị được suốt đời...

Cô phục vụ mang lại một cái menu đồ uống, tôi chọn một món cocktail rẻ tiền nhất có cái tên là lạ "Bare Foot : 4,7 USD/ly", Đạt gọi một ly Henessy và cho Hà một ly cocktail nhiều màu có cắm một chiếc dù nhỏ. Nhìn sơ qua giá trên menu, tôi biết Đạt sẽ trả một khoản bằng một phần ba lương tháng của tôi, không ít hơn. Thỉnh thoảng ở Đà Nẵng, tôi vẫn đi tiếp khách cơ quan ở chỗ này, chỗ nọ, tiền bạc cơ quan lo, lần nào nhìn vào hóa đơn, tôi vẫn thấy như có một cái nhói người. Trưa mai, trong một bữa cơm thân mật mời đối tác, cũng sẽ là những khung cảnh sang trọng đến choáng ngợp, cũng những khuôn mặt viên mãn, no đủ, và những hóa đơn với khoản tiền kếch xù tính bằng đô la. Tôi không biết là sau này, khi mình giàu có lên, những ý nghĩ tủn mủn vụn vặt như thế này có còn, nhưng lúc này, chỉ tổ làm day thêm trong tôi cục mặc cảm nghèo khó. Tôi ngồi đây, cảm thấy thật khó khăn để nói chuyện với vợ chồng Đạt một cách cởi mở. Đạt nói như phân trần để tôi yên lòng : "Lâu lâu có dịp, tụi tao mới vào đây, chứ ngày nào cũng thế này thì có nước bán nhà sớm..".

Câu chuyện cứ trôi đi theo một chiều hướng nhạt nhẽo, chỉ nóng lên khi Đạt nhắc lại đám bạn cũ và những kỷ niệm thời sinh viên. Hà cười suốt buổi, thỉnh thoảng phụ họa theo chồng những chi tiết Đạt quên. Đạt vui vẻ : "Lâu quá, tao mới có dịp được sống thật lòng như thế này. Hằng ngày, lúc nào cũng phải giữ mình, dè chừng trong quan hệ làm ăn, tao chán lắm.". Hà quan tâm tới chuyện khác : "Sao Mẫn không lấy vợ, My đi rồi, không lẽ ở hoài vậy sao ?". Tôi trả lời gượng gạo : "Chắc cũng sắp, cô ấy tên Chi." rồi một điều tự nhiên như cây cỏ, tôi nhớ đến Chi. Chi dường như thuộc về một thế giới khác hẳn với Đạt và Hà, càng khác xa với My, nửa căn cơ, nửa phù phiếm một cách rất đàn bà và hiền lành. Tôi chọn Chi bởi bên Chi, tôi thấy bình yên. Chợt nhớ : ngày mai, tôi sẽ tranh thủ mua quà cho Chi, một cái gì đó hay hay và rẻ tiền là đúng ý Chi, Chi sẽ vui. Tôi thấy mình thật có lỗi khi đem so sánh Chi với Đạt, với Hà, với My, với những gì không thuộc về Chi rồi thấy sao mà tội nghiệp tôi vô cùng...

Lúc đưa tôi về khách sạn, Hà hẹn : "Tối mai Mẫn còn ở đây, tụi mình đi uống cà phê ở tòa nhà ba mươi ba tầng ?". Đạt nói thêm : "Ngồi trên đó nhìn xuống thành phố dưới này, hay lắm !".

Tôi cười : "Thành thật cảm ơn hai người. Tối mai Mẫn bận rồi !". Hà chép miệng tiếc rẻ : "Vậ thì Đạt, Hà chia tay Mẫn ở đây. Mẫn về ngoài đó vui. Cưới vợ, báo tin sớm cho tụi này ra chơi !". Tôi gật đầu : "Chắc chắn !" rồi nghĩ chắc là tôi sẽ không mời hai bạn đâu, cảm thấy là mình thật tệ, cả vô lý nữa nhưng lại thấy là không thể khác đi được...

3. Bằng một cách nào đó, Tiến biết tôi đang ở Sài Gòn. Tiến phone cho tôi theo số máy điện thoại di động, giọng trách móc : "Sao mày vào Sài Gòn mà không báo tin cho tao biết ? Sao không về Biên Hòa chơi ?". Lúc Tiến phone là vào khoảng bốn giờ chiều, tôi đang loay quanh trong một hiệu sách nơi đường Nguyễn Huệ : "Tao đi công tác, gấp lắm, chắc là không ghé thăm mày được. Thôi, để dịp khác !". Tiến văng tục : "Mày nói như c., hai giờ nữa tụi tao sẽ xuống Sài Gòn, tao và Kiên. Mày ở đâu ?". Tôi nói tên khách sạn và nơi hẹn gặp Tiến. Tiến, Kiên là bạn cùng ở ký túc xá với tôi thời sinh viên, không học cùng lớp nhưng ở cùng phòng, thân nhau như anh em ruột. Cả Tiến và Kiên đang sống ở Biên Hòa, cách Sài Gòn ba chục cây số, mất một giờ đi xe máy. Tôi thấy cảm động, Tiến là vậy, bỏ bã nhưng chân thành. Ít ra, tôi sẽ không có một buổi tối nằm chèo queo ở khách sạn, một mình với kênh âm nhạc MTV ồn ào, giậm giựt.

Đúng sáu giờ, chuông điện thoại trong phòng tôi reo. Giọng Tiến. Tôi hỏi : "Mày đang ở đâu ?". "Tao với Kiên đang đứng trước khách sạn mày ở." Tôi nôn nóng : "Sao không lên đây ?". Tiến nửa đùa nửa thật, vẫn giọng nói bỏ bã thường ngày nhưng sao khó nghe quá : "Khách sạn của mày sang trọng bỏ mẹ, hai thằng tao mà lên nó phí đi, không xứng.". Tôi đầu dụ : "Thôi được, tao xuống bây giờ đây. ", biết là Tiến đùa nhưng vẫn thấy buồn. Suy cho cùng, ở một chỗ sang trọng thì đâu phải là một cái tội. Tôi thấy nhớ thằng Tiến của ngày xưa, bỏ bã thật đấy nhưng ăn nói đâu có cay độc như bây giờ.

Ba thằng kéo nhau vào một quán nhậu ven đường, Tiến gọi một xị rượu đế và đĩa gân bò hầm. Tôi giao hẹn trước : "Tao không uống được nhiều đâu !". Tiến nhìn tôi cười, mà sao trong mắt Tiến như có tia vằn : "Thằng Mẫn dạo này uống rượu Tây quen, đâu chơi được thứ này !". Kiên đầu dụ : "Thôi, nâng ly đi, mừng sức khỏe và mừng gặp lại.", cầm đũa gắp một miếng gân bò : "Ăn thứ này để nhớ ngày gian khổ. Mày còn nhớ nồi cháo gân bò bà Ba Khía ở phía sau trường không Mẫn ?". Tôi gật đầu : "Hồi đó, hôm nào lĩnh học bổng, ra mâm một tô cháo bò, cho thật nhiều gừng, đời không còn gì để mơ ước.". Kiên trầm ngâm kể : "Sau này có lần đi qua trường, tao định đặc ghé vào gọi một tô cháo gân bò thật to, không còn thấy ngon, chỉ thấy hôi rình mùi bò. Tao không biết là do bà Ba nấu cháo dở đi, hay mình dở đi, có rùng rình chút tiền là quên mất đi thời gian khổ.". Kiên chỉ kể chuyện như mọi câu chuyện bình thường khác mà sao tôi nghe giọng Kiên có chút sùng sục.

Tiến nâng ly : "Thôi, uống đi. Lâu ngày gặp nhau, thằng Kiên cứ nhắc chuyện cũ, nghe chán bỏ mẹ. Nói chuyện gì vui vui đi." quay sang vỗ vai tôi : "Hơn ba chục tuổi, già rồi chứ không còn nhỏ nhít gì đâu. Khi nào cưới vợ ?". Tôi nghĩ đến Chi, nhớ về mặt hiền lành một cách tửn tửn của Chi : "Đang quen một em, con nhà lành, công nhân may.". Tiến tỏ ra quan tâm : "Mày có mang theo ảnh, cho tụi tao xem mặt !". Tôi rút cái ví da từ sau túi quần ra đưa Tiến, cái ví da có lần Chi tặng tôi khi thấy cái ví cũ của tôi rách bươm, khi mua về đã tản mẫn cắt cái ảnh đẹp nhất dán vào, dặn : "Để lúc nào cũng có em ở bên anh !". Tiến ngắm nghía hình Chi, đưa cho Kiên, nhận xét : "Trông hiền lành, được đấy ! Cưới cho rồi, đừng làm khổ con người ta nữa." rồi bỏ bô bày tỏ quan điểm : "Tao cũng chỉ ước mơ thế này thôi, cưới vợ là bà này bà nọ mà làm gì, chỉ tổ về làm tôi mọi cho nó.". Kiên đưa trả cái ví da lại cho tôi : "Tháng sau là đám cưới tao, cuối năm nay là đến thằng Tiến. Mẹ tao ở nhà giục quá, ngày nào cũng giục. Liệu mày có thu xếp vào dự được ?". Tôi tính nhắm một con số, ngập ngừng, như thể mình là thằng có lỗi : "Chắc là tao không vào được, tụi mày thông cảm cho tao !". Tiến lại nâng ly : "Uống đi, bần khoản mà làm quái gì. Ở hoàn cảnh mày bây giờ, tụi tao cũng vậy thôi, tiền đâu mà bỏ cả triệu bạc từ Đà Nẵng vào Sài Gòn ăn cưới. Tụi tao hiểu mày mà !". Tiến lúc này mới thực sự là thằng Tiến chí tình, tự nhiên tôi thấy mắt mình cay cay. Tôi muốn nói một điều gì đó với Tiến,

với Kiên nhưng rồi lại thấy có nói gì cũng quá thừa. Sự thiếu thốn tiền bạc, đôi khi làm cho con người ta sống ít tình cảm với nhau hơn, dù lòng đâu hề muốn thế.

4. Công việc rồi cũng hoàn tất mỹ mãn, đúng như mong đợi và tôi không còn việc gì ở thành phố này nữa. Ngày Thứ Tư, đúng dự định, tôi ra sân bay lúc mười hai giờ trưa, chuyến bay vào lúc bốn giờ chiều, phải ra sớm như vậy vì sau mười hai giờ trưa, khách sạn sẽ tính thêm tiền. Giờ này, Đạt, Hà bận đi làm, không tiễn tôi được, mà tôi cũng không thích tiễn đưa, chỉ biết chào tạm biệt nhau qua điện thoại. Tiễn với Kiên về lại Biên Hòa ngay đêm qua. Lúc chia tay nhau, Kiên nói : "Tụi tao chỉ xuống gặp mày một chút vậy thôi, phải về để ngày mai đi làm sớm. Có gì, tin cho tụi tao biết.". Tiễn kéo dài giọng khệ khại như người say nhưng thật ra rất tỉnh : "Lần sau vào Sài Gòn mà mày còn trốn thế này thì tao xuống bắt cổ.". Tôi cười : "Tao biết tội của tao rồi." chợt thấy buồn vì biết nếu không có dịp đi công tác, tụi tôi cũng khó lòng vào được Sài Gòn đơn thuần chỉ để đi chơi, thăm viếng bạn bè.

Chuyến bay dời lại hai tiếng đồng hồ, vì một trục trặc kỹ thuật gì đó, Hàng Không Việt Nam thì thoảng vẫn trễ máy bay với lời xin lỗi và giải thích bằng hai thứ tiếng Việt và Anh lúc nào cũng giống hệt nhau. Tôi có thêm hai tiếng đồng hồ loanh quanh ở sân bay, lội quanh các shop bán hàng lưu niệm, mua cho Chi một lọ nước hoa ngoại bé tí với giá bán ghi bằng đô la. Từ lúc quen nhau đến giờ, chưa lần nào Chi dùng nước hoa, Chi nói Chi không thích nước hoa nhưng tôi thừa hiểu là Chi không dám phung phí một khoản tiền lớn vào những khoản xa xỉ. Tôi gỡ mảnh stick ghi giá tiền trên lọ nước hoa, vất đi, biết là dù có hạ giá tiền xuống bao nhiêu lần để nói dối Chi, Chi cũng sẽ ca cẩm tôi hoang phí cho mà xem.

Lúc máy bay cất cánh, trời đã sẫm tối. Từ trên cao nhìn xuống, Sài Gòn với cơ man là đèn sáng nhấp nháy, giống như một tấm thảm đẹp tuyệt vời có đính những viên kim cương lấp lánh. Cô tiếp viên xinh xắn nhắc tôi thắt dây an toàn, tôi nhìn khung cảnh êm đềm trên máy bay, hít một hơi thở dài rồi nhắm mắt lại, mơ hồ ước ao được nằm duỗi dài trên tấm thảm kim cương lấp lánh dưới kia mà ngủ một giấc thật say, quên hết những lo toan, buồn đau và hệ lụy của cuộc đời. Được thế, quả không còn gì sướng hơn !

Đà Nẵng, 20/04/1999

Bạn gái

"Lâu quá Nhạc không về Đà Nẵng ?". -"Sẽ về !". -"Sẽ về ? Là khi nào ?". -Chiều mai, Quân đi đón Nhạc nhe !". -"Nhạc nói chơi ?". -"Không, nói thật !". -"Thật được bao nhiêu phần trăm ?". -"Thật như chính Nhạc, lúc này đang nói chuyện với Quân.". Quân không nghĩ là sau cuộc nói chuyện tưởng chừng rất vu vơ qua điện thoại với Nhạc như vậy, Nhạc xuống Đà Nẵng thật. Nói chuyện xong, Quân quên khuấy đi mất, đúng hơn là không để ý nữa thì khoảng sáu giờ chiều hôm sau, Nhạc lại điện cho Quân. -"Sao Quân không đi đón Nhạc ?". -"Ồ, Nhạc đang ở đâu ? Quân không nghĩ là Nhạc sẽ xuống Đà Nẵng thật.". -"Xưa nay Nhạc có nói xạo Quân bao giờ ? Nhạc đang ở nhà, tối nay Quân ghé nhe !". Câu cuối cùng, Nhạc vẫn nói nhẹ nhàng, như cách nói lâu nay của Nhạc nhưng sao Quân nghe như một lời trách. Tính Nhạc là vậy, không bao giờ nói cái gì nặng nề, từ nhỏ đến lớn, Quân cũng ít khi làm Nhạc giận bao giờ. Nhạc bây giờ đang ở xa, là cô giáo một trường cấp 3 trên một thị trấn trung du, có khi cả năm mới về thăm nhà một lần, ít gặp nhau, nhưng tình bạn giữa Nhạc và Quân thì vẫn vậy, y như thời còn nhỏ, hai đứa học chung và cùng lớn lên...

Quân lật đật quay số cho Lê. -"Lê ơi, tối nay anh không ghé nhà em được.". -"Sao vậy ?". -"Chị Nhạc mới xuống, hay là anh đưa chị Nhạc lên nhà em, rồi mình cùng đi chơi ?". -"Em chỉ thích

đi với anh, em đâu có thích đi với bạn anh mà anh rủ em theo.". Quân cắn môi, giọng Lê nghe trên phone sao dần dỗi quá. Tự dưng Quân thấy buồn, hình như trong bất cứ chuyện gì đó Lê không thích, Lê đều bắt Quân phải chọn lựa. "Một khi anh chưa dành hết ưu tiên cho mối quan hệ với em là anh chưa thương em thật lòng.". Lê muốn suốt ngày, hai đứa cứ ở bên cạnh nhau, làm gì, đi đâu cũng có nhau mà đâu biết rằng Quân cũng cần có bạn và nhiều thứ khác. Mọi lần, Quân vẫn thường chịu theo ý Lê với ý nghĩ rằng mình đang yêu và được yêu nhưng lần này, Nhạc vừa về sau một chặng đường gần năm trăm cây số. Mà Nhạc thì đâu có đưa bạn thân nào khác ở thành phố này, ngoài Quân.

Quân ghé nhà Nhạc, chờ Nhạc đi chơi trong một cảm giác không vui lắm. Dĩ nhiên là Nhạc nhận ra ngay. -"Quân có gì buồn ?". -"Đâu có !". -"Bạn gái Quân đâu, sao không dẫn theo giới thiệu với Nhạc ?". -"À, tối nay Lê bận đi học.". Im lặng một hồi lâu, rồi Nhạc cất giọng hơi buồn buồn. -"Nếu có gì không vui, Quân cứ kể Nhạc nghe. Nếu bạn gái của Quân không vui khi Quân đưa Nhạc đi chơi thế này, thì mình đừng đi. Chờ cô ấy đến nhà Nhạc chơi.". -"Không có gì đâu, Lê đi học thật mà ! Hôm khác, Quân sẽ chờ Lê đến nhà Nhạc chơi.". Quân chống chế, rồi hùng hồn hứa, lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ vì thấy như có điều gì khuất tất trước Nhạc, lại thấy buồn khi có một chuyện đơn giản như vậy mà Lê chẳng chịu hiểu Quân. Rồi có một nỗi bất ổn, mong manh lắm, lúc này Quân mới mơ hồ nhận ra, trong mối quan hệ với Lê.

Quân chờ Nhạc đi lòng vòng quanh phố, ngang qua ngôi trường ngày xưa, ngang qua những con đường thời học trò hai đứa vẫn thường đi. Đường phố giờ lên đèn, nam thanh nữ tú dập dìu, người xe qua lại đông đúc. -"Bây giờ Đà Nẵng ồn ào, bụi bặm quá, không giống Đà Nẵng của Nhạc ngày xưa.". -"Cuộc sống đi lên rồi, ở đâu cũng vậy !". -"Quân nói không đúng, không phải ở đâu cuộc sống đi lên thì cũng vậy. Nhạc không thích cuộc sống đi lên theo kiểu như thế này". Quân im lặng, đâu phải điều gì mình thích thì cũng đều được cả, sức lực con người ta nhỏ bé lắm, Nhạc ơi. -"Ở trên đó Nhạc sống thế nào ?". -"Thì cũng vậy, đi dạy, nghèo nhưng tình cảm. Học trò của Nhạc dễ thương lắm, Quân biết không ?". Nhạc kể Quân nghe về ngôi trường Nhạc dạy, một lô lốc kỷ niệm vui vui với học trò. "Học trò Nhạc bây giờ ra trường làm đủ nghề, nhưng 20 tháng 11 năm nào chỗ Nhạc ở cũng đầy hoa. Đêm qua, trước lúc nói chuyện với Quân, có một đứa học trò làm tài xế xe khách rủ Nhạc : Đang hè, cô đi Đà Nẵng không ? Bốn giờ sáng mai, em đánh xe đến nhà cô. Ngày mai em cũng đi Đà Nẵng. Nhạc về đến đây, có xe đưa về tận nhà, Quân thấy có ai sướng bằng Nhạc không ?". Quân mỉm cười và gật gù. Nói chuyện với Nhạc, Quân thấy lòng nhẹ nhàng lắm, dường như những ưu tư vất vả trong đời sống hằng ngày không còn hiện hữu... Quân vẫn chờ Nhạc đi lòng vòng quanh, không ghé đâu, hỏi Nhạc thì Nhạc bảo cũng không thích ghé đâu cả, cứ thế mà đi, như là hai kẻ lang thang, không chí hướng, không mục đích. Ngang qua một hiệu sách lớn mới mở trên đường Bạch Đằng, Nhạc đập đập vai Quân đòi ghé. -"Về Đà Nẵng, Nhạc thích nhất là ghé mấy hiệu sách và mua băng nhạc. Chỗ Nhạc ở, buồn thiu à !".

Hiệu sách là một tòa nhà rộng, ngoài sách, vở, văn phòng phẩm còn có đồ lưu niệm, băng nhạc và đủ thứ hằm bà lằng, ra dáng một cửa hàng bách hóa lớn thì đúng hơn. Tám giờ tối, người ra vào đông như kiến cỏ, gọi xe kéo một dãy dài dọc theo đường Bạch Đằng. Nhạc lựa mấy cuốn truyện, mấy băng nhạc và một đĩa CD nhạc cho Quân, nói là để Quân có cái mà giữ làm kỷ niệm chuyến Nhạc về thăm lại Đà Nẵng. Đĩa CD có bài "Ngày xưa còn bé", một bài hát dễ thương mà Nhạc muốn Quân nghe. Ngày xưa còn bé, giống như chim sẻ non, riu ra riu rít như sẻ non... Rồi giống như hai con sẻ non, đi ngang qua quầy bán kem Wall s, Quân rủ Nhạc ăn kem. -"Nhạc có ngại chi không ?". -"Ngại gì, chỉ sợ có cô nào đang để ý Quân, thấy Quân ngồi gặm kem thế này, vỡ mộng chết !". Quân thấy vui vui, nhìn dáng Nhạc ngồi mút mút cây kem thật ngộ, ngạc nhiên sao đã là cô giáo mà Nhạc vẫn còn giữ được dáng vẻ trẻ con đến vậy. Rồi Quân nhìn thẳng vào mắt Nhạc, cười cười. -"Sao Nhạc chưa chịu lấy chồng ?". -"Bộ Quân thích Nhạc lấy chồng lắm hở ?". -"Con gái lớn rồi thì cũng nên lấy chồng. Ở vậy sao được ?". -"Chẳng lẽ con gái lớn lên, không có việc gì hay ho hơn để làm ngoài việc lấy chồng. Quân nói giống y như má Nhạc. Có ai khen gì Nhạc, má Nhạc cũng nói : Không có được chồng, hay ho

nổi gì mà khen. Sao mà buồn dễ sợ". Nhạc nói buồn dễ sợ mà miệng thì cười tươi rói, như thể là một chuyện tầm ruồng của ai đó chứ không phải của mình, rồi kể có một thầy giáo dạy toán cùng trường để ý Nhạc, học trò hai lớp chủ nhiệm lúc nào cũng tìm cách thu xếp cho thầy cô gặp nhau... Bất chợt Nhạc quay lại nhìn Quân, đầy vẻ quan tâm. -"Quân hạnh phúc chứ?". Quân bối rối ậm ừ, tránh ánh mắt của Nhạc. Thật lòng, Quân không biết nói với Nhạc thế nào về chuyện với Lê, thẳng thốt giật mình khi thấy suốt cả buổi tối đi chơi với Nhạc, Quân không hề nhớ đến Lê.

Lúc bước ra khỏi hiệu sách, một bóng con gái từ bên kia đường mừng rỡ chạy qua ôm chầm lấy vai Nhạc. -"Trời ơi, Nhạc, mấy về khi nào?". -"Ồi, Quỳnh, mấy đi đâu đây?". -"Đi chơi loanh quanh. A, có cả Quân đây nữa à, vui ghê. Lâu quá không gặp Quân.". -"Quỳnh khỏe không?". Quỳnh đẩy một người ra trước, giới thiệu là ông xã của Quỳnh, vừa mới cưới nhau, tíu tít. -"Khi nào đến phiên mấy hờ Nhạc?". -"Tao ế rồi!". -"Mấy với Quân hợp nhau quá trời, sao hai đứa mấy không yêu nhau?". -"Ông Quân chê tao.". Cả bọn cùng cười như mọi chuyện đùa chơi tầm phào thời đi học rồi tan. Quỳnh khoác tay chồng, có vẻ bận rộn, mắt môi ngời ngời hạnh phúc. Quân nghĩ ngợi hoài về Nhạc, về Lê, bản khoăn tự hỏi tại sao mình không yêu Nhạc. Chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn, không hề giấu nhau chuyện gì, chỉ cần đứa này hơi nheo mắt hay ầm đầu một cái là đứa kia hiểu mình nên làm gì, vậy mà Quân chỉ coi Nhạc như một thằng bạn trai, hoàn toàn đứng đưng trước những vệ tinh xoay quanh Nhạc thời đi học. Nhạc cũng vậy, thỉnh thoảng giới thiệu bạn gái với Quân, đi với Quân ngoài đường còn bình phẩm cô này hiền, cô kia xinh, lại còn xúi Quân tán, rồi lại là chuyên gia giải hòa mỗi khi giận nhau... Thời gian bên nhau có nhiều, cơ hội thuận tiện cũng nhiều, sao chưa lúc nào Quân nghĩ đến chuyện sẽ tán Nhạc. Thật tình Nhạc cũng xinh, hơi bị xinh nhiều nữa là khác, yêu Nhạc, chắc Quân sẽ không hề lo lắng ba cái vụ giận nhau, xin lỗi rất hòng vì hiểu lầm vớ vẩn. Không dưng Quân thấy buồn, lúc này chắc Lê đang giận Quân. Lê biết thừa là Quân chân thành với Lê nhưng thỉnh thoảng vẫn bày chuyện giận hờn hành hạ Quân mà không hề nghĩ đến một lúc sẽ làm mòn dần tình cảm đang có trong Quân. Quân cũng là người như mọi người bình thường khác, chỉ mong một cuộc tình hạnh phúc và bình yên, dường như Lê chẳng hề hiểu Quân ở điểm này. Cũng là Quân, sao trong tình bạn với một đứa con gái, hiểu nhau dễ dàng đến thế, nhưng trong tình yêu với một đứa con gái khác, lại phải e dè nhau từng chút? Cuộc sống có những điều như là ẩn số, hình như Quân cố đến mấy vẫn không hiểu nổi...

Quân đưa Nhạc về là gần mười giờ đêm. Giờ này mà bắt gặp một đứa con trai và một đứa con gái đi ngoài đường với nhau, đồ ai không nghĩ đó là bồ bịch của nhau. Đi chơi với Lê, chưa bao giờ Quân đi đến giờ khuya như thế này. Tự nhiên Quân nhớ tới trò Sơn Tinh, Thủy Tinh vẫn chơi với Nhạc hồi còn nhỏ, luôn luôn Quân là Sơn Tinh cùng với công chúa My Nương là Nhạc, tự nhiên bật cười một mình. Nhạc không nghe Quân nói gì, tự nhiên bật cười, lấy tay bấu vào vai Quân một cái rồi cũng cười, tiếng cười vang xa, chạy dài, khuấy động cả một quãng đường đêm vắng lặng. Trông Quân và Nhạc lúc này thật khùng điên và vô tư lự. Ngày xưa còn bé, giống như chim sẻ non, ríu ra ríu rít như sẻ non... Quân ước ao lúc nào mình cũng được tự nhiên, thoải mái hết lòng như đêm nay, nhưng khó quá, rồi nghĩ đến ngày mai, khi đến xin lỗi làm hòa với Lê, Quân lại phải cân nhắc từng điệu bộ, e dè từng câu, thấy những ngày phía trước của mình giống như một lối đi mòn, quanh co thế nào rồi cũng không thoát ra được

Ba ngày

Tiên nói qua phone, giọng hồ hởi: "Tuần sau, em sẽ ra Đà Nẵng thăm anh". Tôi gật đầu ậm ừ: "Thế thì hay quá!", trong bụng có cảm giác không buồn không vui, tự hỏi sao mình lại kỳ lạ thế này.

Tôi đã hằng mong Tiên ra Đà Nẵng chơi, để tôi có dịp đưa Tiên đi đây đi đó nơi thành phố tôi sống và ít nhất, đã hơn một lần tôi chèo kéo mời Tiên. Tiên lần nữa hoài, bằng đi một thời gian lâu tránh không nói đến chuyện này để rồi hôm nay, bất ngờ phone cho tôi . Có lẽ Tiên muốn dành cho tôi một ngạc nhiên. Tôi ngồi chờ người, tự lý giải : có phải chẳng, sự chờ đợi đã làm mình mệt mỏi ...

Sáng sớm, khi tôi ghé cơ quan xin nghỉ phép cho đến hết tuần để đi chơi với Tiên, anh Mạnh đã nheo mắt nhìn tôi đầy ý nghĩa: "Chúc mày một weekend vui vẻ !". Tôi cười chống chế: "Đã weekend đâu anh, hôm nay mới là Thứ Năm". Anh Mạnh lại vỗ vai tôi: "Đi chơi với bồ, đối với tao, ngày nào cũng vui như weekend cả. Thôi về chuẩn bị đi đón nàng đi". Tôi bước ra cổng, chợt nghĩ: Tiên mà nghe được ai gọi Tiên là "nàng", chắc là làng phải biết ...

Rồi chuyến tàu chở Tiên cũng đến sân ga, trể gần một tiếng đồng hồ, do trục trặc kỹ thuật gì đó, một lý do vô cùng chung chung được dùng để giải thích cho những chuyến tàu đến muộn. Tiên xuất hiện ở cửa sân ga, mồ hôi bết trán, miệng cười tươi rói, tay xách nặng ì. Tôi đưa tay đỡ lấy cái xách, Tiên giải thích: "Toàn là quà cho anh không đó", rồi đưa tay quệt lau mồ hôi, than thở: "Trời ơi, đi đường mệt quá hà", với một vẻ ngúng nguẩy rất dễ làm người khác mềm lòng, như một thói quen xưa nay vẫn vậy . Tôi đưa cho Tiên chiếc khăn mù xoa trong túi, Tiên gạt đi, chu môi: "Thôi, em có khăn của em". Tôi chợt nhớ là Tiên rất kỹ tính, mọi khi tôi thấy không sao, bây giờ như là một cái nhói người . Tôi đưa Tiên ghé vào một quán nước gần ga, cũng tỏ ra mừng rỡ, hỏi han đủ thứ chuyện ở quê của Tiên, rồi thấy như thể mình đang làm một chuyện rất không thật lòng. Hình như Tiên không nhận thấy ...

Buổi chiều đầu tiên, tôi chở Tiên đi loanh quanh phố xá. Đà Nẵng đông người, hai con đường Bạch Đằng và Trần Phú chạy dọc bờ sông, những đoàn xe cộ đi hóng mát cứ chạy xuôi xuôi, nối đuôi nhau, lòng vòng. Tiên ôm choàng ngang hông tôi, về âu yếm, mãn nguyện. Gió chiều mơn man mái tóc dài của Tiên phả lòa xòa vào má tôi, nghe nhồn nhột. Tiên kể đủ thứ chuyện ở quê, bất chợt nói : "Con gái ở đây ăn mặc hấp dẫn ghê !", rồi giả lá dò xét, giọng nửa đùa nửa thật: "Anh mà quen với cô nào ở đây, chết với em". Tôi muốn chọc Tiên một chút, giả bộ ngờ ngác: "Anh thì quen với nhiều cô lắm, riêng ở cơ quan, anh cũng đã làm chung với cả chục cô". Tiên giãy nảy: "Không phải, em nói quen là quen kiểu khác kia . Anh giả đồ vừa vừa". Rồi Tiên hùng hồn kết luận: "Mấy ông con trai ăn nói kiểu như anh là ghê lắm; không tin được". Tự nhiên, tôi thấy buồn buồn. Ngày xưa, Tiên không có cách nói chuyện giống như bây giờ ...

Lần đi chơi đầu tiên sau mấy tháng trời không gặp nhau hình như có chút gì gượng gạo, chẳng hề giống như tôi hình dung. Tiên có vẻ như than thở về cuộc sống dưới quê, rồi so sánh: "Con gái thành phố đẹp hơn con gái ở quê nhiều, hèn gì ... " Tôi hỏi vặn : "Em cứ nói tiếp đi!". Tiên lấp lửng lấp tránh: "Em chỉ nói vậy thôi, chứ không có gì đâu". Tôi gắt gồng: "Anh ghét kiểu nói chuyện lửng chửng như vậy". Tiên rơm rớm dấm dỗi: "Em biết ngay mà, anh ghét em rồi phải không ?", ngúng nguẩy làm mặt giận. Tôi im lặng, có một chút mệt mỏi chợt dậy trong lòng, chợt nhớ : Tiên lặn lội ở quê ra đây thăm mình, rồi làm ra vẻ thành khẩn biết lỗi, dỗ dành. Rốt cuộc, Tiên cũng tươi tỉnh lại, đưa tay dí trán tôi: "Anh đừng làm em buồn như vậy nữa nha !" như mọi lần giận nhau rồi huề, Tiên vẫn nói với tôi như vậy . Tự nhiên, tôi thấy mình với Tiên như đang ở trong một vở bi hài kịch, có màu mè gì thì cuối cùng phải theo một lối mòn cứ thế mà dẫm lên, không khác đi được.

Buổi sáng ngày thứ nhì ở lại Đà Nẵng, Tiên đòi tôi chở đi thăm bà dì họ bên Quận Ba . Dì của Tiên dáng người thấp đậm giống như Tiên, vui vẻ, xởi lởi với thằng cháu rể tương lai hết mực. Bà hào hào bắt gà làm thịt, giữ Tiên với tôi ở lại ăn cơm trưa . Tiên có vẻ tự hào ra mặt, luôn miệng khoe anh Hào của con làm việc oai thế này, quan trọng thế kia, toàn làm việc với khách nước ngoài không hà ... Bà dì của Tiên nhìn tôi trầm trồ, rồi nói về cầu tài : "Hôm nào con út của gì ra trường, dì dấm em sang nhờ cháu xin việc làm nghe". Không để cho tôi kịp nói gì, Tiên mau mắn: "Dạ, dì cần chi cứ nói anh Hào của con một tiếng, anh lo cho". Tôi nghẹn họng, nhân viên quèn cỡ tôi, ai sai đâu thì đánh đó, biết có lo ổn được cho cái thân mình chưa mà nói chuyện giúp đỡ với ai khác ...

Bữa cơm trưa rồi cũng qua. Tiên muốn đi leo núi Non Nước. Buổi chiều, đường đi Non Nước ngược gió, bụi tung mù mịt. Mấy đứa con nít bán đồ lưu niệm cứ bu theo chúng tôi gạ mua nhang để lúc xuống hang thắp cầu duyên. Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với Tiên vì lời hứa ầu với bà dì của Tiên nhưng rồi lại không mở miệng ra được. Tiên xuống hang, đứng trước Đền Cầu Duyên lâm râm khấn, dáng điệu thành kính lạ thường. Tôi suýt phá lên cười, thẳng thốt tự hỏi sao tự nhiên mình lại trở nên báng bổ quá như vậy. Tôi liếc nhìn Tiên, may mà Tiên không biết.

Chuyện leo núi làm chúng tôi mệt đừ. Còn một buổi tối cuối cùng Tiên ở lại Đà Nẵng, tôi chờ Tiên lòng vòng quanh phố rồi ghé vào quán cà phê vắng người. Dưới những chùm cây phía cuối khu vườn, vài cặp tình nhân đang ngồi lặng lẽ.

Tiên hỏi tôi: "Anh hay ghé chỗ này lắm hả?". Tôi thành thực lắc đầu: "Chưa, hôm nay là lần đầu, mấy đứa bạn chỉ anh". Hình như tôi trả lời thế này, có vẻ hơi phân trần giải thích nhiều thì phải. Tiên tỏ ý nghi ngờ: "Sao anh có vẻ rành quá vậy?". Tôi chợt thấy buồn bã ghé góm, chẳng lẽ tôi chỉ mới đi làm xa có một thời gian ngắn mà đã hết tin nhau đến thế này?

Tôi hỏi: "Sao lúc trưa em hứa với dì chắc quá vậy?". Tiên hồn nhiên: "Thì mình hứa vậy thôi, mất mát gì mà anh sợ. Sau này không giúp được thì thiếu gì cách nói". Tôi với tay lấy điều thuốc lập bập đốt, cố giấu đi cảm xúc của mình. Mắt Tiên bây giờ có hơi tối đen một chút, môi kẻ đỏ bầm, hoa tay vòng xuyên đầy người. Ngày xưa, đã có lần tôi nói với Tiên là tôi không thích con gái chải chuốt nhiều, không biết Tiên còn nhớ. Rồi hoang mang tự hỏi: Không biết có phải mình đang thay đổi mà mình không biết, mình có cầu toàn quá không?

Tôi đưa Tiên ra ga về quê. Buổi sáng, đúng giờ đi làm, người xe đi lại tấp nập. Gặp Phụng đang chạy xe ngược chiều, váy ngắn, tóc chải bồng. Phụng gọi giật ngược tôi lại, nhìn Tiên cười cười: "Anh Hào ghé nha, chị Tiên ra chơi mà không dắt tới cơ quan trình diện". Rồi Phụng đưa ra nắm đấm: "Hôm nào anh đi làm lại, liệu thần hồn với em". Tôi nhìn sang Tiên, Tiên đang cau mặt, ngó lơ bên kia đường. Phụng nheo mắt, thâm thì: "Nàng của anh Hào có vẻ khó tính". Tiên rất ghét ai gọi mình là "nàng", Tiên nói là gọi như vậy không có đảng hoàng, tỏ ý khó chịu ra mặt, đưa tay xem đồng hồ, nhàu mày. Phụng đưa tay lên vẫy vẫy: "Bye nhe!" rồi đi. Phụng là cô em út ở cơ quan tôi, tính tình tự nhiên, gặp ai cũng đùa, cũng nhõng nhẽo được. Tôi giải thích mãi, Tiên vẫn khăng khăng: "Nhất định cổ có tình ý với anh". Rồi Tiên lại bắt đầu cái điệp khúc bắt hủ: "Con gái thành phố đẹp thế, ai biết đâu được".

Tiên leo lên tàu ngồi, mặt buồn xo. Tôi đã không dỗ dành, xin lỗi Tiên như mọi lần. Đành rằng tôi có hơi bất nhẫn, dù gì Tiên chỉ còn mấy phút đồng hồ ngồi ở ga nữa mà thôi. Tôi chợt nghĩ đến Phụng, trước đây tôi chưa từng nghĩ đến bao giờ, đau lòng nhận ra rằng, tôi sắp được nhẹ nhõm rồi, ba ngày vừa trôi qua giống như một chịu đựng, ngọt ngào nhưng xa xót ...